

3rd, July 1957]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE
YEAR 1957-58—*cont.*

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

MR. CHAIRMAN : Dr. Guruswami Mudaliar will now deliver his maiden speech.

DR. M. R. GURUSWAMI : Mr. Chairman, I rise only to say a few words so that I may not be put down as one of those who have not opened their mouths.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : But we are sure your diagnosis will be correct.

DR. M. R. GURUSWAMI : I hope, Sir.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Do you accept the treatment, though?

DR. M. R. GURUSWAMI : I congratulate the Hon. the Finance Minister on the presentation of the very nicely printed Budget. To start with, I have to say that the Agricultural department has shown very great improvement. Production has increased. Seasons have been good. But people have been asked to pay more. This disparity between good seasons and plenty of crops and, at the same time, prices rising seems to be an enigma. My impression is—of course, let me hope that my diagnosis may be wrong—that there are hoarders and people who are anxious to smuggle paddy from district to district or from State to State. The action taken whatever it may be, will never produce satisfactory results unless this sort of hoarding and smuggling is put an end to. I have given a diagnosis and a treatment which may not be agreeable to most of the hon. Members.

3-10
p.m.

With the progress of the Plan it is felt, at least the Hon. Minister feels, that there is a greater amount of employment, that, therefore, there is a greater amount of money with the people and that therefore there would be greater purchasing power. But, unfortunately, the people employed are only a few compared to the general public and I do not expect that the increased earnings of these few people will go to raise the cost of living. There is something wrong there too. But, otherwise, I feel that prosperity may be expected to come to the State.

Another proposition is that a Milk Supply Colony is to be located close to Madras area, and it is expected that it will lead to greater milk supply under a particular system. The system that is to be adopted is based on the Bombay system. But my impression of the Bombay Plan is not quite a good one. The milk supplied in Bombay is much poorer in quality than the milk supplied in Madras area. The percentage of proteins and other nutrients is much less in the milk supplied in Bombay than in other areas. We are always aiming at 7 per cent of these contents but there we never get more than about 3 per cent or so. That means that the milk supplied there is much poorer in quality than the milk supplied in

[Dr. M. R. Guruswami]

[3rd July 1957]

Madras. I hope there will be an attempt made to improve the quality of the milk to be supplied here as compared with the milk supplied in Bombay.

Then there are the Community Projects. I am afraid there also I have got to say something. People are appointed to various posts but they are not qualified particularly for the posts to which they are appointed. Anybody and everybody who is coming forward, is taken up and posted. Therefore, there is likely to be inefficiency in the execution of the Community Projects.

Another problem—it is my own personal view; I would be rather reluctant to put it and I know a majority of people will hold contrary views—is about the handloom industry. It is, according to me, being pampered because the very good Secretaries of the Unions go to you and talk to you with extraordinary perseverance and persuasion. The result is that they are not progressing as much as they should. They are taking it easy thinking that they can gain by mere pleadings.

The schemes contained in the Budget proposals are good. Now, for example, there are schemes for laying roads, etc. These schemes are good. But there is too much of interference with officers who are carrying out those schemes. They feel very much out of sorts because they cannot disoblige those who come to them and, at the same time, they cannot lessen the quality of the work.

I find that Committees are appointed to consider problems of education and other things. I expect that Government would accept their decisions and act upon them.

The enhancement of dearness allowance granted to Non-Gazetted Officers by Rs. 12 is said to be the cause for certain difficulty in balancing the Budget. But this is a necessity. The Non-Gazetted Officers have been working very patiently for a very long time. Whatever little was given, they deserve it and I hope they will be satisfied with that at least for some years.

I heartily congratulate the Hon. the Finance Minister on the reduction of the rate of taxes on foodgrains such as paddy, wheat and millets. As for the second proposition to levy additional tax on agricultural income of owners of plantations, well, it cannot be ignored. It will have an indirect effect upon plantations.

The proposal to appoint a Special Officer of mature experience and high rank to make an enquiry into the structure and staff requirements of each department and make suitable recommendations is welcome.

I am glad that the Hon. the Finance Minister has left the deficit uncovered. To attempt to cover the Budget deficit would result in more taxes. But leaving the deficit uncovered leaves the people a little more free and, at the same time, their difficulties are not enhanced.

3rd July 1957]

[Dr. M. R. Guruswami]

On the whole, I must say that the Budget has been prepared with very great consideration for the people and with as much precision as possible. I congratulate the Hon. Minister on this. (Cheers.)

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri N. Annamalai Pillai will now speak.

* SRI A. SUBRAMANYAM : On a point of order, Sir. இன்று காலரியில் பார்வையாளர்கள் ஏராளமாக வந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு பக்கமும் இருக்கின்ற கதவுகள் பெரிய கதவுகளாக இருந்தாலும் உள்ளே காற்று பெரும் அளவில் வர வசதியில்லை. பார்வையாளர்கள் கைவிசிறிகளை உபயோகிப்பதைப் பார்க்கிறேன். ஆகையால், பார்வையாளர் காலரியில் மூன்று மின்சார விசிறிகள் போட்டுக் கொடுத்தால், அவர்களுக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is a point of disorder.

MR. CHAIRMAN : Point of disorder really.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது அமைச்சர்கள் தயாரித்திருக்கும் இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் பாராட்டவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து 10 வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. சென்ற பத்து வருஷங்களில் நமது அரசாங்கம் எவ்வளவோ நல்ல வேலைகளைச் செய்திருப்பது மக்கள் அறிந்ததே. அதற்கு சாட்சியாக, சென்ற தேர்தல்களின் முடிவே ஜனங்களின் திருப்தியை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. ஆனால் நூற்றுக்கு நூறு விவகாரம் திருப்தியாக இல்லையே என்று சில மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். எப்பொழுதும் இருள் இருக்கிற இடத்தில்தான் வெளிச்சமும் இருக்கும். வெளிச்சம் உள்ள இடத்தில் தான் இருள் இருக்கும். வள்ளுவர் கூட

“ உண்பதும் உடுப்பதும் காணீர்
பிறர் மேல் வருக்கண் காண்பது . . . ”

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, யார் ஒருவன் நன்றாக, சுபிட்சமாக உடுக்க உடையும், உண்ண உணவும், இருக்க இடமும் வசதியுள்ளவனாக இருக்கிறானோ, அவனை மற்றவர்கள் அவன் அந்த நிலையை எவ்வாறு அடைந்தான் என்று குற்றம் காண்பதே மனித சபாவமாகியிருக்கிறது என்று வள்ளுவர் கூடச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால் குற்றம் இல்லாமல் எந்தத் திட்டமும் நடைபெறுது. எந்த இடத்திலும் குற்றம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். ஆனால் நன்மை அதிகமாக இருக்கிறதா, தீமை அதிகமாக இருக்கிறதா என்று தான் பார்க்கவேண்டும். நூற்றுக்கு நூறு நன்றாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பது நல்லதுதான். ஆனால் அப்படிச் செய்வது முடியாத காரியம்.

இப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற வரவு செலவுத் திட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சரியானபடி உதவி அளிப்பதற்குப் போதுமான வசதிகள் அளிக்கப்படவில்லை. நம்முடைய ஜெனரேஷனிலாவது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் மனிதர்கள் என்று எல்லோரும் உணர்ந்து நடந்துகொள்வதற்கு வகை செய்யவேண்டும். இப்பொழுது ஜனங்களுக்கு முக்கியமாக வேண்டியது கல்வி. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இந்த நாட்டில் நடந்த காலத்தில் எந்தக் கல்வி முறை அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததோ, அதே முறை தான் இன்னமும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கில ஆட்சியில் குமாஸ்தாக்களைச் சிருஷ்டிப்பதற்கும், மேலும் அவர்கள் ஆட்சியைப் பலப்படுத்துவதற்கும் வேண்டிய துணையாளர்களைத் தயாரிக்கும் முறையிலேயே

[Sri N. Annamalai Pillai]

[3rd July 1957]

கல்வித் திட்டத்தை வகுத்திருந்தார்கள். அப்படி வகுத்ததினால் தான் அவர்கள் எண்ணிய எண்ணம் கைகூடியது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் நிர்வாகத்தையும் நன்றாகவே நடத்தி வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அந்த முறையை மாற்றியமைக்காமல், நாம் அவர்களிடத்தில் அடிமையாக இருந்தது போல், இன்னும் அடிமையாக இருக்கின்ற முறையிலேயே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். இறும் சிறப்புமாக நமது மக்கள் முன்னேறவேண்டும் என்று ஆர்வம் உள்ள நமது அரசாங்கத்திற்குக் கல்வி முறை தடையாகக் குறுக்கிகிறது. ஆகவே கல்வி முறையைச் சீக்கிரமாக மாற்றியமைக்கவேண்டும்.

நான் முன்னொரு சமயத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். இப்பொழுது நம் நாட்டில் நூற்றுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பேர்கள்தான் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் படிக்கவேண்டுமென்ற நமது சர்க்காருடைய ஆசை நிறைவேண்டுமானால், தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்வேண்டும். பாரதியார் எல்லா இடங்களிலும் தமிழ் ஓசை கிளம்பவேண்டுமென்றார். எல்லா இடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுவதற்கு வசதி செய்யவேண்டும் என்றால், அப்படிச் செய்வதற்கு சர்க்காரிடம் பணம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. தேர்ச்சி அந்நிய ஆட்சியில் ஒரு முறையை அனுஷ்டித்துவந்தார்கள். இதேச்சியின் மீது ஒரு மாணவனுக்கு இவ்வளவு பணம் கொடுப்பது என்று அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தார்கள். 1-வது வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றால் ஒரு வருஷத்திற்கு இவ்வளவு ரூபாய் கொடுக்கப்படும், அதே மாதிரி 10-வது வரை படித்தவர்களுக்கு இவ்வளவு கொடுக்கப்படும் என்ற முறையை அனுஷ்டித்தார்கள். ஒரு மாணவன் வாத்தியார் இல்லாமலேயே பிரைவேட்டாகப் படித்துப் பரீட்சையில் தேர்ச்சிபெற்று பணம் பெற்று வந்தான். இப்பொழுது இருக்கும் திட்டத்தில் அந்தமாதிரி முறை இல்லை. இப்பொழுது இருக்கிற பள்ளிகள் மூலமாகக் கல்வியைப் பரப்புவதோடு, காடு, மலை, வன வனத்திரங்களில், அதாவது உபாத்தியாயர்கள் இல்லாத இடங்களில், வசிக்கும் மாணவர்களும் கல்வி கற்க வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது உபாத்தியாயர்கள் பட்டணங்களிலும், நகரப்புறங்களிலும்தான் வேலை பார்க்க விரும்புகிறார்கள். காரணம் அடர்ந்த பிரதேசங்களுக்கும், மலைப் பிரதேசங்களுக்கும், மற்றும் வசதியில்லாத பிரதேசங்களுக்கும் உபாத்தியாயர்கள் செல்ல விரும்புவதில்லை. அப்படி அங்கே பள்ளிக் கூடங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தாலும், தப்புக் கணக்கு எழுதி சர்க்காரிடம் காட்டிவிட்டு பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். அதை சர்க்காரே கண்டு பிடித்து எத்தனையோ பேர்களுக்கு அபராதம் விதித்திருக்கிறார்கள்; தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்கள்; வேலையை விட்டு நீக்கியிருக்கிறார்கள். அவன் பொய் சொல்லக் கற்றுக்கொள்வதற்கும் அரசாங்கமே காரணமாக இருக்கிறது. இந்த முறையை மாற்றவேண்டும்.

கல்வி அதிகரித்தால் தான் நாடு செழிப்பு முடியும். கல்வி கற்றால்தான் மனிதன் நாகரீகமாக இருப்பான். நாகரீகத்தையும், நல்லொழுக்கத்தையும், செல்வத்தையும் வளர்ப்பதில் கல்வி தான் பிரதானமாக இருப்பதால், கல்வியைப் பரப்புவதிலேயே சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சர்க்காரிடம் பணம் இல்லையென்றால், இந்த முறையைக் கடைப்பிடித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

வரவு செலவுத் திட்டம் எல்லா விதத்திலும் நன்றாக அமைந்திருப்பதால், வேறு எதுவும் சொல்ல விரும்பவில்லை. வரவு செலவுத் திட்டத்தை வரவேற்று, எழை மக்களுக்கு இட வசதிகளையும், வேலை வசதிகளையும், கல்வி வசதிகளையும் இன்னும் அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஆண்டின் பட்ஜெட்டை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் தங்களுடைய பட்ஜெட்டில் அதிக

3rd July 1957] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

மாக வரிகள் போட்டிருந்தார்கள். நாடு வேகமாக முன்னேறவேண்டியிருக்கும் நிலையில் நமது ராஜ்ய அரசாங்க பட்ஜெட்டிலும் அதிக வரிகள் போடப்படுமோ என்று மக்கள் கலக்கத்துடன் இந்த பட்ஜெட்டை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சகஜமாக பணம் இல்லே என்றால், எந்த வரியைப் போடலாம் என்று தான் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் கூட, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் புதிய வரி விதிப்புகள் இல்லாமலேயே பட்ஜெட்டை—அது பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டாக இருந்தாலும்—இந்த சபை முன் சமர்ப்பித்திருப்பதற்காக அவரை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த பட்ஜெட்டை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றாக்குறையாக இருந்தபோதிலும், இந்தத் திட்டத்தில் கல்வித் துறை, விவசாயத் துறை முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் இந்த ஆண்டிற்கு எவ்வளவு அதிகமாகப் பணத்தை ஒதுக்கிக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவ்வளவு அதிகமாகப் பணத்தை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். தொழில் துறையைத் தனியாக எடுத்துக்கொண்டால், பெரிய தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள், சிறு தொழில்கள் ஆகிய பலவகையான தொழில்களும் இந்த ராஜ்யத்தில் வளர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு எல்லாத் தொழில்களுக்கும், சரியான அளவில் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவும் விஷயத்தில், குறிப்பாக அலுமினியத் தொழிற்சாலை, தேனிரும்புத் தொழிற்சாலை போன்ற பல பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவும் விஷயத்தில், அவைகளை இந்த ராஜ்யத்தில் நிறுவுவதற்கேற்ற வாய்ப்புகளைச் சிறந்த முறையில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தேசத்தின் இந்தப் பகுதி புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். தேசத்தில் இந்தப் பகுதியில் ஏற்படவிருக்கும் பெரிய தொழிற்சாலைகளைப் பார்த்தால், தேசத்தின் தென் பகுதி புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. காரியங்களைச் சிறந்த முறையில் செய்கிறோம் என்பதை உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டக்கூடிய பட்ஜெட்டாக இந்த பட்ஜெட் அமைந்திருக்கிறது. இந்தப் பகுதியில் தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏராளமான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. சேலத்தில் ஒரு பெரிய தொழில் தனியார் பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கிறது. தனியார் துறையில் பெரிய தொழிலுக்குக் கோவையைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு லைசென்ஸ் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல லைசென்சுகள் பல பேர்களுக்கு வழங்கப்படும் என்பதைக் கேட்டு நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

கனரகத் தொழில் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், இந்தியாவில் சென்றாறு வருஷங்களாக எவ்வளவு தேனிரும்பு இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த அளவிற்கும் மேல் சென்ற ஒரு வருஷத்தில் மாத்திரம் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது நான் சொல்வது அல்ல. சென்ற வாரம் மத்திய அரசாங்கக் கனரகத் தொழில் அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ ஷா அவர்கள் கோவைக்கு வந்திருந்தபோது இதைத் தெரிவித்தார்கள். இதை அறியும்போது, இந்தியா கனரகத் தொழில் வளர்ச்சியில் எவ்வளவு வேகமாக முன்னேறி வருகிறது என்பதைப் பார்த்து நாம் மிகவும் சந்தோஷப்படலாம். மேலும் ரேயான் பட்டுத் தொழிற்சாலை, சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை முதலிய பல தொழிற்சாலைகள் இந்த ராஜ்யத்தில் நிறுவப்பட இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து நாங்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். இந்த ராஜ்யத்தில் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்பட போவதாக கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தமது பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமது ராஜ்யத்திற்கு ஒரு சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை யோதாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். சிமெண்டும் இரும்பும் பற்றாக்குறையாக இருப்பதால், இப்போது பழைய முறையில் சுண்ணாம்பையும் மரத்தையும் உபயோகித்து நிறையக்கட்டிடங்கள் கட்டி வருகிறார்கள். நிறையச் சுண்ணாம்பை உபயோகிக்கக் கூடாதா என்று கேட்கலாம். வழக்கமாக சிமெண்டை உபயோகித்து வந்தவர்களுக்குப் பழையமுறைப்படி சுண்ணாம்பை உபயோகிப்பது சாத்தியமே இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இன்னும் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலைகள் நிறுவுவதற்கு இந்த ராஜ்யத்தில் வசதிகள் இருக்கின்றன. இந்த ராஜ்யத்தில் இரண்டு, மூன்று

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [3rd July 1957]

சிமெண்டுத் தொழிற்சாலைகள் வேண்டும் என்பதை உத்தேசித்து, பொதுத் துறையில் இல்லாவிட்டாலும் தனியார் துறையிலாவது, தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்க முன்வருபவர்களுக்கு லைசென்சுகள் வழங்கி அவைகளை நிறுவுவதற்கு அரசாங்கத்தார் முயற்சிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சர்க்கரை ஆலைகள் கூட்டுறவு முறையிலும் தனிப்பட்ட முறையிலும் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்நிய நாட்டுச் செலவாணிக் கஷ்டத்தால் சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு வேண்டிய பெரிய இயந்திரங்களை இறக்குமதி செய்வது கஷ்டமாக இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். நமது ராஜ்யத்தில் சர்க்கரை ஆலைகளை நிறுவவேண்டுமென்றால், கனம் அமைச்சர்கள் மிகவும் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டால் தான் அது சாத்தியமாக இருக்கும். இதை உடனடியாகக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சுமார் 12 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் மின்சாரத்திற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயம். இன்று நாகரீக வாழ்க்கையில் மின்சாரம் இல்லை என்றால், உலகமே இல்லை என்று ஆகிறது. சென்னை ராஜ்யத்தில் சுமார் 30,000 கிலோவாட் மின்சாரம் இந்த வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுவிடும். அவ்வளவு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யும் நிலைமையை அடைந்துவிட்டால், வருஷா வருஷம் வரும் மின்சார வெட்டு வராதா என்று சொல்கிறார்கள். இந்தியா போன்ற ஒரு பரந்த தேசத்தில் மின்சாரத் தேவையை முழுவதும் பூர்த்தி செய்து விட்டோம் என்ற நிலை என்றாலும் வராதா என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். நமது தேசத்தில் நாளுக்கு நாள் பல தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்ற விரும்புகிறோம். பல தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்ற ஆவலோடு இருக்கும்போது, மின்சாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தை என்றோடு கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். ராஜ்யத்தில் இன்னும் எங்கெல்லாம் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்ய முடியுமோ அங்கெல்லாம் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து கொடுத்தால்தான், எல்லாத் தொழில் திட்டங்களும் நிறைவேறுவதற்கு அனுசூலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

3-40
p.m.

கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கைத்தறித் தொழில் வளர்ச்சிக்காக செஸ் நிதியை மத்திய சர்க்கார் வசூலித்தபோதிலும், எல்லா நெசவாளர்களுக்கும் உபயோகமாகும்படி அதை விநியோகிக்கவில்லை. இந்த ராஜ்யத்தில் ஏழு லக்ஷத்திற்கு மேற்பட்ட கைத் தறிகள் இருக்கின்றன, கூட்டுறவு அடிப்படையில் சுமார் ஒரு லட்சத்து முப்பத்தியிரம் தறிகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கும் நெசவாளர்களுக்கு மாத்திரம், இந்த நிதி உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. மற்றவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் கிடையாது. இது நாட்டின் சமூக நீதிக்கு உகந்ததாக இல்லை என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். பல நெசவாளர்கள், ஏதோ, கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் கீழ் இருப்பவர்களுக்குத்தான் சலுகைகள் கிடைக்கிறதென்றும், அவர்கள் தான் அரசாங்கத்தின் தத்துப்பிள்ளைகள் என்றும், கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் வெளியே இருக்கிற எங்களைக் காப்பாற்றப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்றும் நினைக்கிறார்கள். அந்தத்தவறான எண்ணத்தை நெசவாளர்கள் மத்தியிலிருந்து அவசியம் நீக்கவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த வரையில், அரசாங்கத்துக்கு அவ்விதப்பாபாடு செய்யும் எண்ணம் இல்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் பேசும்பொழுது, அரசாங்கத்தார் சொல்வதுண்டு: “அவர்களை ஒதுக்கிவிடவேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்களுக்கு இல்லை. ஆனால் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்துப் பார்த்தோம். அவர்கள் சரியான முறையில் அதை உபயோகித்துக்கொள்ளாமல் தவறான முறையில் நடந்துகொண்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்குக் கொடுத்த சலுகையை எடுத்துவிட்டோம்.” வாஸ்தவம்தான். நான் கேட்கிறேன், “மது

3rd July 1957] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

வில்லுக்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்தும், பல குற்றங்கள் நடக்கின்றன என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால், குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிக்கிறோமேயொழிய, மதுவில்லுக்குச் சட்டத்தை எடுத்துவிட்டோமா? அதே மாதிரி, இத்தகைய தவறு செய்யவர்கள் ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். இந்தத் தொழில் நிரந்தரமாக நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டுமானால், இத்தொழிலை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒத்தாசை செய்ய வேண்டுமேயொழிய, ஒரு குறிப்பிட்ட முறையை வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. கூட்டுறவு முறையில் சேர்ந்துகொண்டவர்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு மாதிரம் சலுகைகளையும் வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கக்கூடாது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள், இதைச் சரியாகப் பரிசீலனை செய்து, வியாபாரிகளும், இதரர்களும் இச்சலுகைகளைத் தவறான முறையில் உபயோகிக்க வழியில்லாதபடி ஒரு foolproof scheme ஏற்படுத்தி, அதை ஒழுங்கான முறையில் நடத்திவைத்து, நெசவாளர்கள் எல்லோரும் அச்சலுகைகளைப் பெறும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே மாதிரி கைத்தறி நெசவுத் தொழிலில் சம்பந்தப்பட்ட பல தொழில்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, ஜிகை செய்யும் தொழில் பம்பாய் ராஜ்யத்தில் ஒரே ஒரு இடத்தில் தான் இருக்கிறது. சென்னை ராஜ்யத்திற்குத் தேவையான ஜிகை, பம்பாய் ராஜ்யத்தில் உள்ள சூரத் நகரிலிருந்து தான் வருகிறது. இந்த ஜிகை கோவை, மதுரை, கர்ஞ்சிபுரம், சேலம் ஜில்லாக்களில் ஏராளமாக உபயோகப்படுகிறது. இந்த ஜிகைத் தொழிலை நிருவப் பிரமாதமாக முதலீடு தேவையில்லை. இதைத் தனிப்பட்டவர்கள் மேற்கொள்ளாவிட்டாலும், அரசாங்கமே கைத்தறிக்காக ஒதுக்கப்பட்ட செஸ் நிதியிலிருந்து ஒரு factory ஆரம்பிக்கலாம். ஜிகைக்கு இங்கு ஏராளமான செலவு இருக்கிறது. இதற்குத் தற்சமயம் பட்ஜெட்டில் தொகை ஒதுக்கப்படாவிட்டாலும், சிறு கைத்தொழில்கள் குடிசைத் தொழில்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள ரூ. 10 லட்சத்திலிருந்து ஒரு லட்ச ரூபாய் அல்லது இரண்டு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கினால், நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். செஸ் நிதி மூலம் ஏராளமாகப் பணம் சிடைக்கின்றது. அந்தப் பணத்தை சரியான முறையிலே நெசவுத் தொழிலாளரின் நன்மைக்காக உபயோகப்படுத்தும்போது சில இடங்களில் தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம் அந்த ஸ்தலபுணங்களில் இருக்கக்கூடியவர்கள் தொழில் நடப்ப் தெரிந்தவர்களாகவோ, அந்தத் தொழிலில் நேரடியான சம்பந்தம் உள்ளவர்களாகவோ இல்லாததுதான். செஸ் நிதியிலிருந்து உபகரணங்கள் வாங்குவதற்குப் பல லட்ச ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை வாங்கியும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த சாதனங்களை உபயோகப்படுத்தத் தெரியாமல் தவறுகள் நடந்து வருகின்றன. உதாரணமாக சென்னையில் நெசவுக்கு வேண்டிய “reeds” வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட ஒரு சங்கம் 100-ம் நிர். நூலுக்கு வேண்டிய “reeds” கேட்டால், 40-ம் நிர். நூலுக்கு உபயோகப்படும் “reeds” அனுப்பப்படுகின்றன. அந்த “reeds” அங்கு உபயோகப்படுகிறதில்லை. இம்மாதிரி பல தவறுகள் இருந்தபோதிலும், ஒன்றிரண்டு மாதிரம் குறிப்பிட்டேன். இதற்குக் காரணம், அகில இந்திய கைத்தறி போர்டிலும் சரி, சென்னை ராஜ்ய கைத்தறி போர்டிலும் சரி, தொழிலில் நேரடியாகத் தொடர்பு உள்ளவர்கள் இல்லை. அமைச்சர் அவர்கள் அந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறி சம்பந்தமாக, நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பும் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இந்த ராஜ்யத்தில் எல்லோர் மனதையும் கலக்கிக் கொண்டிருக்கும் விசைத்தறியைப் புகுத்தவேண்டுமா வேண்டாமா என்கிற பிரச்சனை. இந்தப் பிரச்சனை எல்லோரின் மனதையும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைக்கு உடனடியாக முடிவு காண்பதில் கஷ்டம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். பல ராஜ்யங்களில் விசைத்தறிகளை உபயோகப்படுத்துவதிலும் நமது ராஜ்யத்தில் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள். சில கூட்டுறவு சங்கங்களில் விசைத்தறிகள் உபயோகப்படுத்தப்

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [3rd July 1957]

பட்டுவருகின்றன. விசைத் தறியில் வேலை செய்பவர்களுக்கு அதிக ஊதியம் கிடைக்கிறது என்று நினைத்து நெசவாளர்களும் அதை வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இதைச் சரியான முறையில் பரிசீலனை செய்து ஒழுங்கான ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமானால் கைத்தறிகளை இரண்டு விதமாக பிரித்து ஒத்தாசை செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக விசைத்தறி வந்தாலும் கலர் புடவைகள் அதிலும் புஷ்ப வேலைப்பாடுகளுடன் தயாரிக்கப்படும் ஜவுளிகள் விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்து முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கோவை ஆஸ்பத்திரி விஸ்தரிப்புக்காக பட்ஜெட்டில் ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தலைமை ஆஸ்பத்திரி இருக்குமிடம் கோவை நகரின் நற்பெயருக்கே ஒரு இழுக்கை உண்டுபண்ணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இதன் சமீபத்தில் எப்பொழுதும் ரயில் இன்ஜின்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருப்பதால் அவை எழுப்பும் புகையினால் ஆஸ்பத்திரி பூரா வும் **camouflage** மூடப்படுகிறது. ஒன்று அந்த ஆஸ்பத்திரி அந்த இடத்திலிருந்து மாற்றப்பட வேண்டும், அல்லது அந்த இன்ஜின் ஷெட்டை அவ்விடத்திலிருந்து மாற்ற வேண்டும்.

கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாகவே **Professional Colleges** அப்டிஷன் பிரசீனையைப் பற்றிப் பேசப்பட்டு வருகிறது. இந்த அப்டிஷன் முறையைப் பற்றி பல குறைகள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன முதலிலேயே இந்த அப்டிஷன்களை முடித்துக்கொண்டால், ஓரளவு பிரசீனை திரும்ப எல்லா இன்ஜினியரிங் கல்லூரிகளையும் சேர்த்தால் சுமார் 700 ஸீட்டுகளுக்கு மேல் இருக்கின்றன. இதில் இரு சர்க்கார் கல்லூரிகளில் மாத்திரம் 370 ஸீட்டுகள் இருக்கின்றன. ஆகையால் 3. 50 p.m. அரசாங்கத்தின் கையில் இன்று 370 ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன. இப்போது மாணவர்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடி சிபார்சு சேகரித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம், அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் மாணவர்களை, பிரைவேட் கல்லூரிகளில் எவ்வளவு வேகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றார்களோ, அவ்வளவு வேகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாதது தான் என்று நான் கருதுகிறேன். கோயம்புத்தூர் இன்ஜினியரிங் கல்லூரியில் அப்டிஷன் முடிந்தவிட்டது. கவர்ன்மெண்டுக் கல்லூரியில் இப்பொழுது தான் இன்டர்வ்யூ நடக்கிறது. நாம் ஏன் முதலில் அதைச் செய்யக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். நம்மிடம் இருக்கும் 370 ஸ்தானங்களை முதலிலேயே பூர்த்தி செய்துவிட்டால், இவ்வளவு குழப்பம் ஏற்படாது. குழந்தைகளுக்கும் அவ்வளவு ஆத்திரம் இருக்காது. பல மாணவர்கள் அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் சேரவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். காரணம் சம்பளம் குறைவு; வசதிகள் அதிகம். 450 மார்க்குக்கு 400 மார்க்கு கள் வாங்கியிருந்தாலும் அரசாங்கக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று எண்ணி பிரைவேட் கல்லூரிகளில் சேருவது, சேர்ந்துவிட்ட பிறகு இங்கும் இன்டர்வியூவுக்கு வருவதற்கு மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ரிசல்ட் வந்தவுடன் ஒரு கமிட்டியை நியமித்து உடனேயே இந்த 370 ஸ்தானங்களையும் சர்க்கார் பூர்த்தி செய்துவிட்டால், இந்த மாதிரித் தகராறு ஏற்பாது என்பது என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் இதை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து இந்த முறை நல்லதாக இருந்தால் உடனே அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவர நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலே நகரசபைத் தண்ணீர் சப்ளைக்காகப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நகரம் பூராவும் தண்ணீர் சப்ளைக்குப் போதுமான ஏற்பாடு செய்ய முடியவில்லை. கோவை நகரசபையைப் பொறுத்தவரையில் நான் பேசுகின்றேன். கோவையில் அதிகத் தண்ணீர் கஷ்டம். இரவு இரண்டு மணி, மூன்று மணிக்குக் குடத்தை வைத்துக்கொண்டு தாய்மார்கள் ரோடில் நிற்பார்கள். அந்தத் தண்ணீர் கஷ்டத்தைப் போக்க வேண்டுமென்பதற்குத்தான் கோவை நகரசபை ஒரு கோடியே நாற்பது

3rd July 1957] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

ஸ்டம் ரூபாயில் ஒரு திட்டமிட்டு, அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அதற்கு இடம் இல்லை என்றாலும் கூட பின்னால் வருகின்ற ஸ்கீம்படி அவர்களுடைய தண்ணீர் கஷ்டத்தைப் போக்க வழி ஏற்படும் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைக் கவனிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக நான் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்றெல்லாம் நாம் பல திட்டங்களைப் போட்டுக்கொண்டு வருகிறோம். இந்த நாட்டிலுள்ள இளைஞர் சமுதாயம், பின்னால் வரப்போகின்ற சந்ததியார்கள் நல்ல முறையில் வாழவேண்டுமென்பதற்காகவே இவைகளைச் செய்து வருகிறோம். இவ்வளவையும் செய்து வருகின்ற நாம் அவர்களுடைய தேக வலிமை நல்ல முறையில் இருப்பதற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதைச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

கவர்னர் பிரான் உரையின் மீது என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ஸ்ரீமதி கிளப்பாலா அவர்கள் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதாவது, ஸ்போர்ட்ஸ் இலாகா ஏற்படுத்தி அதற்கு ஓர் அமைச்சர் நியமிக்கவேண்டுமென்பதாக, அதுவும் அவர் இளைஞராக இருக்க வேண்டுமென்பதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தான் அவர்கள் அப்படிச் சேர்ந்துகொண்டு என்று நினைக்கிறேன். இப்போது உலக தேசங்களின் முன்னிலையில், சுவதேச அரங்கில் இந்தியாவின் கௌரவம் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறது. அங்கத்தினர்களுக்குச் சமீபத்தில் ஆஸ்திரேலியா தேசத்தில் மெல்போரன் நகரத்தில் நடந்த ஒலிம்பிக் விளையாட்டை நினைப்பூட்டுகிறேன். அதற்கு நம்முடைய தேசத்திலிருந்தும் பலரை நாம் அனுப்பினோம். ஆகவே, ஒவ்வொரு நாளும் நான் பத்திரிகையை மிகவும் அக்கறையோடு பார்ப்பது உண்டு. என்னென்காவது ஒரு நான் நம்முடைய தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாராவது ஜயித்தார்களா என்று பார்ப்பது உண்டு. குதிரைப் பந்தயத்தில் முதல் இரண்டாவதாக வந்த குதிரையின் பெயர்களைச் சொல்லிவிட்டு “இதர குதிரைகளும் ஓடின” என்று போடுவார்கள். அப்படிப் பந்தய விளையாட்டில் ஜயித்தவர்களையும் அவர்களுடைய நாடுகளையும் சொல்லிவிட்டு, இந்தியா தேசத்திலிருந்து கலந்து கொண்டார்கள் என்று வந்ததே தவிர யாரும் ஜயித்ததாக வரவில்லை. இதை என் போன்றவர்கள் மிகவும் கேவலமானதாகத்தான் கருதுகிறோம். எந்தத் துறையாக இருந்தாலும் நம் தேசம் முன்னேறவேண்டும். சர்வதேச அரங்கில் எந்த தேசத்தவர்களுக்கும் குறைந்தவர்களாக, தாழ்ந்தவர்களாக நாம் இருக்கக் கூடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இது எப்படி இருந்தாலும் வேறொரு வகையில் இந்தியர்களுக்குச் சர்வதேச அரங்கில் கௌரவம் இல்லாமல் இல்லை. 1928-ம் வருஷத்திலிருந்து இந்தியா ஹாக்கி விளையாட்டில் சர்வதேச அரங்கில் ஜயித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆனால் அதற்கும் கூட அரசாங்க ஆதரவு தேவை. 1928-ம் வருஷத்திலிருந்து கணக்கெடுத்துப் பார்ப்போமானால், சென்ற வருஷம் வரையில் இந்தியா எங்கு விளையாடினாலும், எந்த தேசத்தோடு விளையாடினாலும் பதினெட்டு, இருபது “கோல்கள்” போட்டே ஜெயிப்பது வழக்கம். அந்த நிலையிலிருந்து நழுவிவிட்டோம். சென்ற தடவை ஒரே ஒரு “கோல்” போட்டுத்தான் ஜெயித்திருக்கிறது. அதைத் தோல்வி என்று சொல்லவில்லை. ஜெயந்தான் என்றாலும் அதிலுள்ள ஊக்கம் குறைவுபடுகிறது எனச் சொல்கிறேன். ஹாக்கி விளையாட்டில் உலகில் ஓர் மகத்தான ஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கக் கூடிய நாம், அந்த ஸ்தானத்தை இழந்துவிடக் கூடாது என்றால், வாலிபர்களுக்கு, இளைஞர்களுக்கு அந்த விளையாட்டில் அதிக ஊக்கமும் உற்சாகமும் ஏற்படும்படியாகச் செய்யவேண்டும். ஹாக்கி எந்த தேசத்திலிருந்து வந்த விளையாட்டு என்பது எனக்குத் தெரியாது. கடந்த இருபத்தெட்டு வருஷங்களாக அதில் நாம் உலக அரங்கில் தலைமை ஸ்தானம் வகித்துக் கொண்டு வருகின்ற காரணத்தால், அதைத் தேசிய விளையாட்டாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [3rd July 1957]

நமது மாணவர்கள் வாலிபர்கள். திறந்த வெளி எங்கெங்கே இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு மட்டையை எடுத்துக் கொண்டு போகக் கூடிய உற்சாகம் அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். இப்போது இருக்கக் கூடிய ஹாக்கி சாம்பியன்கள் சிரஞ்சீவிகள் அல்ல. அவர்களுக்குப் பிறகு அவர்களுடைய ஸ்தானத்திற்கு வரக்கூடிய வாலிபர்களை இப்போதே நாம் தயார் செய்யவேண்டும். அதற்கு ஆங்காங்கே ஸ்டேடியங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்குப் பிரமாதமான செலவு ஒன்றும் ஏற்படாது. ஒவ்வொரு ஜில்லா தலைநகரத்திலுமாவது உடனடியாக ஏற்படுத்தவேண்டும். ஐந்து அல்லது ஏழு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்தால், ஆங்காங்கே நல்ல ஸ்டேடியங்களை அமைத்துவிடமுடியும். அந்த அந்த ஜில்லா போர்டுத் தலைவர், நகரசபைத் தலைவர், அல்லது கலெக்டர் ஆகியவர்களைத் தலைமை தாங்க வைத்து ஆண்டுக்கொருதரம் விளையாட்டுப் பந்தயங்களை ஏற்படுத்தலாம். போட்டிகளை ஏற்படுத்துவது வாலிபர்களுடைய ஊக்கத்தை வளர்க்கும். இளைஞர்களுக்கு உற்சாகம் உண்டாகும். “செக்ஸன் லீன்” என்று சொல்வார்களே அதைத் தயாரித்துவிடலாம். பட்ஜெட்டில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனித்தால் போதும். அவர் பிரசங்கத்தில் “மத்திய அரசாங்கத்தில் புதிதாகப் போட்ட வரிகள் காரணமாக நமக்கு வரக் கூடிய பாகம் ஒரு கோடியை இருபத்தைந்து லட்சம் ரூபாய் ஆகும். அதை வரவுக் கணக்கில் இந்த பட்ஜெட்டில் காட்டவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு, உடனடியாக இந்த ஸ்டேடியங்களைக் கட்டுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவற்றுக்கான பூரூச் செலவையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றால், நகரசபை, ஜில்லா போர்டு இவற்றோடு சம்பங்கு செலவில் இவைகளைச் செய்வதாய் இருந்தாலும், ஒரு வருஷத்தில் செய்ய முடியும். இதன் பலன் உடனடியாக மாணவர்களுக்குக் கிடைக்காது என்றாலும், அரசாங்கத்தார் ஊக்கம் காட்டுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்படாவிடையே, அதிக உற்சாகம் அடைவார்கள். அடுத்த வருஷம் ஹாக்கியில் $\frac{1}{2}$ டஜன் கோல்கள் போட்டு ஜயிப்பார்கள் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. முதல் அமைச்சர் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர் அடுத்த காபினைக் கூட்டத்திலாவது இதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து ஸ்போர்ட்ஸ் இலாகா ஒன்றை ஏற்படுத்தி, கனம் ஸ்ரீ சப்பிரமணியம் அவர்களையே அதற்கு அமைச்சராகப் போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4 p.m.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, let me first associate myself with the hon. Member Sri Purushotham in welcoming you back to our midst. I am sure the trip that you have taken is not a pleasure trip but one for our benefit, for our wise guidance in the light of what you have seen in the Mother of Parliaments, and for maintaining—I say this as a Member of the Opposition—the traditions of that House so far as the Opposition is concerned. You may remember, then a hot debate took place, and I can well understand how you should have watched the proceedings with feelings slightly different from the even tenor of life in this particular Council.

Sir, two of the Members of, what they call, the ruling Party gave us some advice as to what should be done for the Opposition. I want to emphasise that it was the ruling Party from whom that advice came and not from us and I want to dissociate myself entirely from what they have suggested. We in the Opposition do not look forward to any such privileges as have been suggested. We want neither a silver pass nor a gold pass nor even a paper pass for any work that we are doing for our constituencies in this

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Council. Not because the work is not good, but having regard to the present trend of popular opinion, I would respectfully submit that it will be entirely misunderstood and it would be much better if we follow the old example of those who fought for freedom without anything to look forward to to recompense their efforts.

Sir, several hon. Members both in this House and in the other House have referred to the fact that the Government have changed the venue of the Legislative Assembly. I for one welcome it because I feel that there is everything to gain by both the Houses of the Legislature being in more or less close proximity to each other. Thereby we will have the presence, in due course, of a number of Ministers, spending a few minutes in this House also which privilege we will not have otherwise, and, in fact, we did not have when the other House was situated elsewhere. More than that, I hope that it will be possible for us to get some amenities, if the Legislative Assembly is near us, which I do not think it will be possible for us to get otherwise. I only want the bare necessities. Somebody said that a four-storeyed building was being constructed. Let me state at once that men like me who have passed a particular age, do really want to be in *Terra Firma* and not in the dizzy mountainous heights. (Laughter.) I do wish to have some expansion of space. I do wish to have a few rooms where we can mix and discuss with our colleagues, whether they belong to this side or the other side of the House. We do wish to have a little opportunity to have refreshments, and a place where we can quench our thirst in company more or less suitable to us and where we can discuss some of the delicacies of parliamentary legislation. I would, therefore, appeal to the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Minister in charge of Public Works as also the Hon. the Leader of the House to consider what steps might be taken to meet, not on a lavish scale in these days of economy but on a modest scale, the mere necessities for legislators to function efficiently.

Sir, I very much hesitate to make the suggestion, which has been made by a very distinguished friend of mine, that the two Chambers be air-conditioned. It will be very much better to have our discussions there. That will go to condition our tempers and there will not be an array of words, particularly in these uncertain seasons; there will be a cool debate in a cool atmosphere and it does not cost too much, subject to what the Government may have to say. I commend that suggestion, which was made by my friend to the Government. (The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM: Attendance will also improve!) Yes, attendance will also improve certainly. Many of our Members are now standing in the verandahs rather than in this House.

Sir, several speakers have referred to the Budget Estimates. Now, I should like, before passing on to the Budget itself, to offer my thanks and grateful thanks to the Hon. the Finance Minister to the Finance Secretary and to all those connected with

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

it for producing this excellent volume (referring to the Budget Memorandum, Detailed Budget Estimates, etc.). Certain things are taken for granted and very often some Members may not know the details. This is very useful. Some years ago, I took exception to the curtailment of the particular figures given here. I think on that occasion the then Chief Minister, Sri C. Rajagopalachari, assured us that it would be rectified and I am glad to find that this book contains all the details and gives me a much more comprehensive idea of what the Government are attempting to do. I have now a better knowledge of what can be done and what ought to be done.

From 1947-48, when I came first to the Legislature, down to 1957-58, the only thing I have got to observe is that in spite of my efforts to sit till late in the night, I have not been able to do justice to this book. For, it was given to me on the 29th of last month and I am now speaking on the 3rd instant. Therefore, hon. Members might pardon me if some of the figures I shall give are not very accurate in some details. It is worth studying this book before any attempt is made to criticise the Government. Not that there should be no criticisms—I myself have a few of them—but then the criticisms will carry some weight. If hon. Members carefully go through all these figures, they will notice that the expenditure in some department or other has gone up. At the same time, one has to turn over to see what the amount of dearness allowance is, what the total number of persons who receive this dearness allowance is, etc. If only one has the necessary patience and does a little mathematical calculation, one will know that the increase is more artificial than real, so far as expenditure on departmental staff is concerned. I shall refer to this a little later.

A remarkable comparison can be made with regard to the Revenue statement furnished by the Hon. the Finance Minister. In 1945-46, the total revenue was Rs. 47.99 lakhs, while in 1949-50, it was . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is better to start from 1937.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I started from the post-independence period. Both in the statement that has been given as the White Paper on the Budget and in the speech of the Hon. the Finance Minister, we find that these figures are well worth taking note of. The revenue that was derived in 1938-39 was Rs. 16.12 lakhs; the revenue that was derived in the year 1945-46 was Rs. 47.99 lakhs while in 1949-50 for the undivided State of Madras, that is, including the whole of Andhra, South Kanara and Malabar, the revenue was Rs. 56.92 crores. This was in spite of the total vanishing of excise revenue which stood at Rs. 16.80 crores; it was made good by the general sales tax amounting to Rs. 15.52 lakhs. So, if we really want to know

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

what the actual revenue was, we must take it that if Prohibition was not there and there was the excise revenue, the total revenue would have been in excess by Rs. 16·80 crores over the total of Rs. 56·92 crores. With the loss of excise revenue we actually got Rs. 9 crores more in 1949-50 than what we got in 1945-46.

Let me come to the 1st of April 1950. The Revenue Reserve Fund stood at Rs. 33·81 crores. Introducing the Budget, the then Finance Minister, Sri B. Gopala Reddi who is now, I believe, the Finance Minister of Andhra Pradesh, stated that there was very little scope for increased taxation and that, as the yield from some of our important sources of revenue might decline in future, there was the imperative need for additional allocation of revenue from the Union Government. The statement was made on the 1st April 1950. But, unfortunately, what happens to the statements of 1st April is not known. He also added that the general sales tax had till then been a veritable *Kamadhenu* to this State. I am sorry to state that this position has become vulnerable now. May I underline these words spoken on the 1st April 1950? "Our rates of taxation in this State are the highest in the whole of India and possibly in the whole world. The question of their reduction will have to be considered when other sources of revenue are made available to this Government." Sir, far from any reduction being effected in the taxes levied by the Government, year after year, some new taxes have been levied either on land or on electricity or on sales—with the result that the revenue of the State has steadily increased instead of declining substantially. That is why the revenue of the State, which stood at Rs. 58·42 crores in the undivided State of Madras in 1952-53, stands at Rs. 56·48 crores in the Budget estimates of 1957-58, that is, even after the separation of the Andhra areas, Malabar and South Kanara. How much more correct is the statement of Mr. B. Gopala Reddi to-day than when it was made in the Legislature of the Composite State! There are other taxation measures which I shall refer to later.

4-10
P.M

There was a dispute in the Treasury Bench whether some of the measures adumbrated in the Budget should be called taxation proposals or should be called in a more diplomatic language. I agree that on this occasion, the Finance Minister should have had more headache than most of us had. I may tell you, Sir, that we did have the headache, for we were wondering what the taxation proposals of this Government were going to be in the light of what we were told were the taxes levied by the Centre. Of course, I agree with most of the hon. Members who consider that the Finance Minister has followed a very prudent policy. He has not taxed us much but he has given the impression to the Centre that he has taxed us so that the Centre might think that he has not spared us. But even about the taxes now proposed, the Finance Minister himself does not know whether they are for just one or two years or may extend further into the future years. He cannot anticipate anything at present. I will tell you why, but

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

later. I would, however, join those who have expressed their appreciation and thanks to the Finance Minister for what he has done.

I shall now come to a few of the important points referred to in the speech of the Finance Minister. Referring to district administration, I think the Finance Minister struck the right note and spoke about the necessity for not disturbing the geographical structure of the districts. This is what he said in his Budget speech :—

“ But there is considerable volume of tradition and history attached to the present configurations and there may be a good deal of local sentiment against the dismemberment of the present districts. A Committee of the Cabinet is now considering this question and would welcome the suggestions of hon. Members.” My suggestion is ‘ leave well alone ’. Sir, when the States Reorganization Commission was contemplated in 1947, I entered my emphatic protest against such a beginning being made which would be more disruptive of the unity of India than any other single factor. I was laughed at. Again, when another Commission was contemplated and actually formed for the purpose of reorganizing the States, after the formation of the Andhra State—the Hon. the Finance Minister will permit me to remind him—I took exception to the linguistic pattern of reorganization of the States. But what did the Finance Minister say then? He said that this Commission had nothing to do with linguistic pattern and that it was meant only for a geographical re-allocation of the boundaries of the States. May I take it that he has had time to change his opinion?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have become wiser.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : It is not a question of the Minister becoming wiser. The powers-that-be must become wiser. Unfortunately, Sir, everything that I said then—if I could boast of being a sooth-sayer and making a few correct predictions—has come true to the last letter. I have been going through my speeches and this is what I see.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We shall draw on your abilities in forecasting our revenues and expenditure. (Laughter.)

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Very well. You will hear something about it at the end of my speech. It is for this reason that I suggest that there must be no more tampering with district boundaries. These boundaries are well established. Ties have been established; social ties, economic ties, even religious ties, apart from political ties which have no significance nowadays, have been established. To change the contour of the districts just for the pleasure of rearranging it whether it is villagewise or talukwise, is, in my opinion, extremely unfortunate. (Interruption) . . . Pudukkottai will be happier by the merger, if you want my opinion in this matter.

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

* Let me now refer to one other factor. The Official Language Commission came and went. The Government expressed their opinion before it and some of us also had the temerity to express our views on the subject. Now, I understand that a Parliamentary Committee is to be appointed to go into the question. It is not the lack of funds that will prevent your Five-Year Plan from maturing but it is the inherent disunity of the country that will be the greatest stumbling-block to the successful execution of the Plan. Money may come and money may go. But the spirit of the people, if once disturbed, cannot be settled easily again. May I appeal to this Government to tell the Government at the Centre with some firmness that the Report of that Commission and also the Report of the Parliamentary Committee that is proposed should be shelved for a period of five years? Let us know that there will be no discussion of those reports. If they are discussed, I am sure they will lead to grave consequences of disorder and the forces of law and order will have to be strengthened at the expense of everything else. I know what I am talking about and I should be extremely grateful if this Government take note of this prediction.

I was doubly distressed when I read in the papers the other day a letter addressed by a Member of Parliament from Salem, regarding the reservation of seats in certain colleges for students from Kerala State. My regret is entirely different from that of the hon. Member Mr. Ramaswami. He looked at the question from the point of view of the number of seats which had been lost by the Madras State. I do not think that the number of seats lost is anything worth worrying about when compared to the loss of good relationship between the two States which I deplore most. And even more than this and anything else, I deplore the directive from the Centre. I realise that under the States Reorganization Act—we had nothing to do with that Bill here except discussing it in a vague way—the concerned Ministries of the Central Government have the power to make such reservations until things settle down in the reorganized States. But I do maintain that even if there was difference of opinion on this question of reservation between the two States, it was the duty of the Centre not to have given a directive. I understand how it must have been given, knowing as I do the working of the Ministry of Health at Delhi. They should have approached both the Governments in confidence and in private and come to some working arrangement. It is quite possible that this State Government felt that in view of the fact that in the Kerala State they were starting a medical college at Kozhikode with 100 seats and that this State was not expanding so far as medical colleges were concerned, there was no reason why reservation should be made for students from Kerala, especially in the light of what the Andhras did when they separated from us. The Andhra Government voluntarily said, 'We do not want any more reservation because we have our own educational institutions'. This Government might have felt so, although I do agree that they should have some consideration with regard to Kerala

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

seats. But it is quite a different thing to give a directive in the manner in which it has been given by the Centre and publicised. I take strong exception to this kind of directives from the Centre. Soon I shall have much more to say about this kind of interference, if I may use a strong word. Whether it is palatable or not, I feel the time has come when we have to speak out about the manner in which the Centre is trying to interfere with the States.

4-20
p.m.

Sir, there is a decision or an award which is shortly to be announced. Mr. Pataskar will very likely give his award soon and I am very glad that our Chief Minister and the Chief Minister of Andhra Pradesh are agreed that whatever the decision, it should be accepted and worked. We have everything to gain and nothing to lose by good understanding between Andhra and Tamil Nad. We were like brothers till the other day. We were exchanging parties with our friends from the Andhra area. Sometimes it was delightful to crack jokes with one or two friends on the Treasury Bench in Tamil which they could not understand but which the man who knew Tamil knew they were to their detriment but not found out. Sir, we have everything to gain by that good relationship. Let us not for small considerations, whatever they may be, forget that the ultimate good is what we want. We do not want anything from Andhra. We do not want anything to the detriment of Andhra. But we do want something which will be to the good of both Andhra and Tamil Nad and in spite of the agitations that may be carried on by individuals or groups, I as a Tamilian will tell you—I do not think that anybody can dispute that I am a Tamilian; sometimes they think I have a Telugu coat on me—that there should not be any occasion whatsoever not to accept the decision in a calm spirit and try to understand each other and extend the hand of friendship to our brethren in Andhra Desa.

I have already, on a previous occasion, referred to the fact that something seems to have gone wrong with the First Five-Year Plan. At least, so far as agricultural operations are concerned, we were definitely told before the end of the First Five-Year Plan that we had crossed one hurdle, that agricultural production would no more be a headache, that we would have enough to export to other countries and enough to fill the stomachs of everybody here. Somebody tried to put the blame on the increase of population. Let me tell you that the increase in population affects the family budget and not the national budget. If there is increase in population, the people quietly limit the amount that has to be consumed by individuals. But what surprises me—my hon. Friend Dr. M. R. Guruswami raised the point—is that there should have been in one year an increase of about 135 points in regard to the price of agricultural produce. The increase is by 135 points. I do not know why this thing happened. But this has happened and people come and give very fantastic ideas of the dangerous situation to which we are drifting. Let us not re-introduce control in the agricultural

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

- field. We have suffered enough under control and it was a wise Minister from the Centre, the late Mr. Kidwai of hallowed memory, that got us out of the muddle of controls in the whole country. Within a week rice that was hoarded was let out, prices came down and everybody felt happy except some who had benefited by hoarding. I hope, Sir, that this Government, at any rate, will not once more revert to controls whatever may be directive in regard to this from the Centre.

I am rather pained at the manner in which the Central Government are trying to direct the agricultural policy in the States. The agricultural policy in the State is one based on convention over a large number of years, if not centuries. To think that the whole of this can be dislocated because somebody has gone to China, someone has returned from Japan—I do not know whether the Russian produce has also come into the way—is not proper. Because those methods give good yield, it does not mean or follow that they will immediately yield good results here. There is a necessity to understand, there is a necessity to experiment but there is also a necessity for a wise direction in regard to the implementation of these things.

I have felt—not owning a cent of land—that the question of relationship between landlord and tenant is one of the most difficult questions to settle. The more you lean on the tenant the less is the probability of getting good produce from the land because unless the owner of the land is interested in improving his land, in cultivating properly with proper amount of manure, in giving that security for crops to be brought out at successive intervals, the tenant will not serve the purpose. The tenant, generally poor, cannot afford to get the land tilled in the manner in which the landlord can. To realise that there are difficulties in the way is, I think, the most essential thing to bring about proper relationship between the tenant and the landlord not for the sake of either, but for the sake of increasing the produce from the land for the good of the country.

I now go to another point. I am glad that I am in a position to speak here where there is at least one authority who can listen to me. The relationship between labour and capital in all spheres of activity has become very much strained and getting more and more strained as years go by. I do not speak of industrial labour or of agricultural labour but of all labour. I think it is time that we come to some conclusions as to how best we can satisfy labour and yet get the best out of labour for the benefit of the country and not for the benefit of the capitalist. The go-slow policy has come to stay. Labour is very tempestuous in its demands. Sometimes I do not know what the solution is, whether there can be a sort of co-operative effort between labour and capital, between those who employ and those who have to labour. I think the Hon. the Leader of this House who has led the labour movement for many years will be in a better position than I to give a solution to it.

[3rd July 1957]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Hon. the Finance Minister wants an industrial truce.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : If an industrial truce can be established for a period of five years on the principle that the truce must be real, not of the variety that now exists in the world at large (laughter), then there will be a possibility of something being got for us.

I now come to education. Education is a subject on which all of us can speak and the more you are connected with education, the less you are competent to speak about it. I have realised it over a number of years. There is a great deal of discontent about education. What the pattern of education is to be has not been made clear. But I have always felt that though we may have many good things in view which are good in stimulating us, we cannot altogether sink with those enthusiasts to the detriment of the future of education. I am glad that the Hon. the Minister for Education has taken the initiative in drawing up a White Paper, in placing the proposals before both the Houses, in constituting a Joint Committee to go into every aspect of education and—let me say this not only as a compliment but as a reality—in trying to understand us and see as far as possible our point of view—may I also accept in this connection that we have seen a good deal of his point of view and the departmental point of view—and come to many conclusions on an agreed basis. I feel that if all these are given effect to, the educational policy will have advanced very much in the years to come. The only fly in the ointment is finance.

The increase in the number of schools, primary, higher elementary and secondary, the encouragement given to private effort to start more schools and the consideration shown towards higher education and Universities in particular are bright features of the Budget. May I express the sincere appreciation and thanks—on an occasion like this, I feel it my duty to express the grateful thanks—of the University for the block grants that were increased on the occasion of the Centenary celebrations of the University which, I feel, would go a long way to help the University to introduce some very necessary higher branches of education in the University? There is another happy feature of the Budget, that is, the Education Minister has provided as matching grant a sum of Rs. 10 lakhs for the Universities. The hon. Members of this House may not be aware that this matching grant is matching between the Centre and the State and unless the dowry is given, the Centre is not prepared to give any funds to the State. We think of abolishing dowries in other spheres. I hope the hon. Lady Members will agree with me in this respect. But in the sphere of education the matching grant is the dowry that the State has to pay. How it is going to pay in future years, we shall wait and see.

Another very great change that has been effected is indicated in the speech of the Hon. the Leader of the House in the review of the Budget and that is the constitution of a Technical Advisory

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Board with a Director of Technical Education. Let me make it clear that it is not my idea and, therefore, I feel elated. It was an idea strongly pressed before the Secondary Education Commission which we tried to place before the Government of India and which was later ratified by succession conferences conducted by the Government of India and by the All-India Technical Education Board. It is no reflection upon the Education Department to constitute this Technical Education Board. My hon. Friend has already referred to that aspect of it. I hope that the Director of Technical Education and this Technical Education Board will be in a position to see that all aspects of technical education from the trade school right up to the higher technological institute in this State are brought within their purview. Whether it is the diversified course of technical education in the school or the technical school or the trade school or the polytechnic or in the post-graduate course in the engineering college or in the higher technological institute, everything should come within the purview of this Board.

4-30
p.m.

Reference has been made to the possibility of a higher technological institute being located in the City of Madras. The Hon. the Minister for Education knows what were the travails on the occasion of the birth of this higher technological institute. I do not claim to be the midwife on that occasion, but I do remember a meeting of the Southern Regional Committee where three Ministers from the State including the Education Minister of this State were present. We were asked to settle the matter after three of them had left us. Very fortunately, we came to the conclusion that the institute should be located in Madras. The gods may be pleased but the *pujari* may not come in for the offering. So it is that the Government of India have still to be persuaded by the Government of Madras to take urgent steps for the location of the higher technological institute here. Land has been got. Water-supply has been ensured. Electricity has been ensured. Everything possible has been done. But like the proverbial mother-in-law, the daughter-in-law is found fault with. I hope, Sir, that there will be no necessity for the Madras Government . . . "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Nothing has been found fault with.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I hope so, but I am not sure of the mother-in-law's attitude. I make mention of this, because I have been a member of this All-India Council of Technical Education since it was founded in 1946 under the old regime and I know full well the whole story of the higher technological institutes in this country. I shall not say more because I hope that it will come to us.

I now come to the sphere of ' Medical and Public Health '. I am sorry to note that owing to unavoidable circumstances, the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

Hon. the Minister for Health is not present here. My first inclination was not to speak about this subject, but we the Members of the Council get such few opportunities to speak (and you will also rule our speech out of order except during Budget debate) that I felt it my duty to bring certain aspects of this subject to the notice of the Cabinet and the House. We have spoken for a number of years about these Medical and Public Health Departments. There was a committee called the Bhole Committee which was set up in 1943. We travelled all over India to collect evidence. A voluminous Report was prepared. This was kept more or less in the safe archives of the Delhi Secretariat for a long time. Then gradually things filtered down one way or the other. One of our fundamental recommendations was that the Medical and Public Health aspects should be more intertwined. At least at the lower levels, there is no necessity for separate public health officials and separate medical officials. In my younger days, the medical officers were given a short training at the lower level of public health activities for four months, and they were the public health officials and also curative doctors. It is unfortunate that a medical man should be posted to a particular town or village and that he should confine all his activities to that town or village. There is every scope to utilise the services of a medical officer (just as we are using the services of a Tahsildar or a Revenue Inspector) over a number of villages giving him all the facilities that are needed for his tour in the villages to attend to the sick people and also to see what can be done for ensuring public health. Sir, different States have different methods of providing medical aid to the rural population. In Rajasthan, I understand, a team with the Director of Medical Services goes out to the villages. The team consists of several surgeons, physicians, nurses, attenders, and students. All the equipment that is necessary for a modern hospital, including X-ray equipment, is taken out. The Director of Medical Services stays in a particular village, and possibly he stays in a school that is vacant. About 200 cots with beds are taken out. The patients are admitted, and for a period of four weeks, operations are done on those who need these operations. The results—I was told by the Director of Medical Services with whom I stayed in Geneva—were excellent. Rajasthan is a State of considerable distances with very little facilities for locomotion. But short of this, I feel that it is possible for us to have these mobile units not confined to voluntary efforts of the college concerned but on an organized basis. I would, therefore, suggest that something should be done in this respect.

Sir, people say that doctors will not go to the rural areas for medical service. It is always the medical man that is blamed. It is asked, 'Why is the medical man sticking to urban areas only? Even in the rural areas, nowadays mobile cinemas are going on. Why then does he not go to rural areas?' But people do not consider the hut in which he has to live. People do not consider the

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

minor amenities that he should have. They do not give the medical man any compensation for going to the rural parts. I suggest that instead of giving compensation to those who work in the cities, compensation should really be given to those who are working in the rural areas. Then there will be encouragement given to these men to work in rural parts.

Sir, regarding medical education, I had written a letter to the Chief Minister, which he very kindly acknowledged in February 1955. He should have now forgotten all about it. I now request him to give due consideration to some of the proposals that were put forward by the University. I am sure that the letter is still there, and I once more request the Chief Minister to see what can be done.

The principle of having whole-time people in educational institutions has been accepted at the conference of Health Ministers held in Delhi. I may tell you also that consequent upon some correspondence both from the University and from the Inter-University Board, the Planning Commission has agreed to give funds for the establishment of such teaching units—whole-time teaching units—in some of the major subjects. I have on a former occasion, referred to the fact that the teachers in the pre-clinical and clinical laboratory subjects like physiology, biology, bio-chemistry, bacteriology and anatomy, were, on a representation made by the University for increased emoluments, allowed to have private practice. Immediately the plea was raised that these people were not able to sit for the whole day and that they must earn something by private practice. I ventured to suggest on more than one occasion that these people must be given the pay that was due to them. In a report that was submitted some years ago, when the then Secretary to the Medical Department was with us, it was stated that far from increasing the cost it would save cost if whole-time men were employed. The personnel can be reduced by the employment of full-time people on better salaries. I believe that if medical education is to prosper in this State and be on a fair level—I cannot congratulate myself on its being on a high level—something must be done now. We should not compare ourselves with other colleges or other centres. I have always said that the yardstick, so far as quality control is concerned is the international yardstick and nothing less than that. I believe that we have got very good material and we should certainly see that something is done regarding medical education.

I am most grateful to the Government for having accepted the suggestion that I ventured to put forward and for having upgraded 23 posts of assistant surgeons to the selection category. On the whole, however, I feel that it is better that medical and public health aspects are reviewed. If the Government will constitute an Expert Committee, such as the one they constituted for education (I do not seek to be on the committee), let me tell you that it will go a long way to remove some of the unfortunate aspects that have

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

crept in over a period of years when haphazard arrangements were made on the representation of this or that District Medical Officer or this or that Director of Medical Services.

One point I should not like to miss, and it is this. We speak so much of infectious diseases creeping in. Let me tell you that the most important thing to prevent these infectious diseases—either small-pox or cholera or even communicable diseases—is to attend to the most essential thing, namely, the provision of dhobikhanas, where the clothes are washed. These men are an underprivileged class. Nobody worries about them. I was glad and thankful that a former Governor of this State—Shri Sri Prakasa—gave them a very nice rest-house in a place where they could pursue their operations and also wash clothes. But every municipality and every big centre must consider the necessity of having a properly equipped dhobikhana where the clothes will be washed without any possibility of contamination of water and sub-soil water. This is an essential element of public health which has been awfully neglected and I am sorry to state that the Government have neglected it in the past.

I now come to the consideration of the most important aspect of the future of the State in its financial as well as in its administrative aspects. A frank expression of opinion is here indicated. I cannot help stating that there has been a considerable amount of uneasiness among responsible sections of the State as to the manner in which Provincial Autonomy is being whittled down by the Central Government. Too often, directives are being given and in a manner that must necessarily lower the prestige of the Ministry of a State. Much of it is due to the fact that the purse-strings are now controlled by the Centre and that we have come to receive doles even as our local boards are receiving at our hands. At the Centre the strings are not tolerated but when it comes to the question of the Centre giving to the States, there are more strings and much stronger strings which cannot be cut down by any of the finest scissors in our hands. Unfortunately, the impression is that the State Government have little or no initiative and it must look out Micawber-like for something to fall from the good grace of the Central Government. This has led to the further impression that it can be achieved only if the directives and the wishes of the Central Government are complied with. This may be a very erroneous impression and I will straightway apologise if I am wrong. But the statement that has appeared in the Press has given me the painful impression that the control of the Centre over the State in many of its activities has become more direct and more pinching.

DR. V. K. JOHN : The Government cannot affirm or deny it.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I have not asked for either. I am only expressing my views on the subject, which may be completely erroneous.

3rd July 1957]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The hon. the Leader of the Opposition is wiser than the Deputy Leader of the Opposition.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Let me refer to one or two instances. Recently it has been stated that the Home Ministry has given directives in regard to austerity plans, from the removal of the flags from the Ministerial cars to details as to security arrangements and the number of persons that should accompany Ministers on tour. We are very grateful indeed for such advice. A friend of mine took strong exception to this directive and asked, 'What right had the Home Minister to give such a directive?' I said that if directives were to be given to the State, there were only two authorities that the State Government should respect. One is the Prime Minister of our country beloved of all because he knows in what manner advice—not directives—has to be given. My admiration for the Prime Minister is every day increasing and not diminishing. Then, Sir, the next authority is the Cabinet at the Centre, not any Minister whatever may be his position in the Cabinet. These are the only two authorities that I shall recognise and I am very zealous of the honour and prestige of the Ministers of the State because they have got to command that respect from the State itself. However, I am glad in one respect that if these austerity measures are to be adopted, those that give the directives will turn the search-light inwards and see how far such austerity measures are needed in their own spheres of activity. That is the solution that I have got and I explained to my friend what I felt.

To-day we are asked to cut down the establishments as far as possible and secure economy in the administrative machinery. The great danger is that this sort of directive will make the Ministry consider how much further reduction should be made, whatever may be the state of affairs in the particular State. I venture to assert that we in Madras are like the proverbial church-mouse starving beyond all hope of further inanition, and I can bear out the fact from the pages of the book that I have with me now. I have gone through the Volume that gives the number of persons functioning in the different departments of the Central Government and I must confess that compared with other States and particularly compared with the Centre, the administrative machinery in this State is not capable of much curtailment. Let me quote one example. The Home Ministry at the Centre has besides the Ministers, their Personal Assistants and their household official staff, three Secretaries, six Joint Secretaries,—each of these Secretaries and Joint Secretaries have got a Personal Assistant or Steno-typist—15 Deputy Secretaries, 31 Under Secretaries and 60 Section Officers. This is the largest establishment of any Ministry including the External Affairs Ministry in the Centre. The Hon. the Leader of the House knows what this means. What is the pay that is given to each one of these Section Officers, not to speak of the Under Secretaries, Deputy Secretaries, Joint Secretaries and Secretaries? Compared with the Home

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

Ministry of the Government of India, the Home Department in this Estate has one Secretary, one Additional Secretary, one Deputy Secretary and three Assistant Secretaries, a total of six permanent people, and one temporary Assistant Secretary. The rest of the establishment is composed of all sorts of clerks—upper division and lower division—typists and steno-typists, attenders and peons.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We have since cut down one post of Additional Secretary.

DR. A. LAKSHMANASWAMI HUDALIAR : My point in raising this matter is this. My hon. Friend Mr. Narayanaswamy Pillai suggested a certain percentage of cut and it is more than likely that the Central Government will also say that every State Government should cut down 10 per cent of its establishment because it is very easy for them to do it. But what will happen to the people here? I am, therefore, strongly of the opinion that in the interest of economy and efficient administration, although they might appoint a Special Officer of mature experience and high rank to make an enquiry into the structure and staff requirements of different departments both at Headquarters and in the districts and make suitable recommendations, non-officials should be associated with this work. There are several varieties of non-officials. Some would require a root and branch reform. On the other hand, some of them have got a little more idea of what administration means and what the difficulties are. But one thing I am anxious to make out. There should be no retrenchment and no person should be turned out of his job. There are jobs and jobs which have to be filled up during the Second Five-Year Plan period and there is no difficulty whatever in regard to that matter. We have only to increase the Plan target by another Rs. 1,000 crores, from Rs. 6,000 crores to Rs. 7,000 crores. Sir, I have no objection to such an officer scrutinising but when a formula like a 10 or 20 per cent cut is to be thought of, I must emphatically voice my protest and say that our State, which is the most frugal of all the States in India, should not be following the example of those States which I shall not mention, where the salaries of a number of officers and all sorts of allowances are much greater. It is always the South Indian States that are unfortunately the most frugal in that matter.

4-50
p.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, it was not because of any directive from the Centre that we have made this proposal. But long before the Centre thought of economising the expenditure, we had decided on this.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : That is the unfortunate feature. Those who are starving a little are the people who are subjected to a little more starvation. A directive may perhaps come from the Centre. If that be the case, I should like our Government to state the position straightforwardly before the Central Government and say, 'It is not possible to do so'. I hope that such a necessity may not arise.

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, recently the question of Law's delays has been raised. This is as old as Shakespeare himself. We realise that there is unfortunately unconscionable delay in the disposal of cases, but I do feel that the manner in which statements have been published of some Department giving directives to the eminent members of the Judiciary is wholly unfortunate. I have maintained—I have repeated on many occasions—that there are three and only three fundamental requisites for the successful working of any democracy. They are the Judiciary, the Public Service Commission and the Auditor-General. If these can be subordinated to the executive authority of the State or the Centre, if we stifle the independence of these bodies, we will be rooting out democracy from our country. This can be done either by the State or by the Centre and then any hope of democracy functioning will be lost. When I made the statement, the former Chief Minister, Sri C. Rajagopalachari said that there was never any such talk and that he would be the last person to acquiesce in any such proposal. I, therefore, feel that it is most unfortunate that any Department or Ministry at the Centre should take upon itself to suggest even the hours of work of the Judiciary, the extra activities that the members of the Judiciary should take upon themselves with a view to hastening the disposal of cases. Sir, I do not suggest that there will not be a necessity for some looking into in the affairs of the Judiciary, the Public Service Commission or the Auditor-General. But what I do feel is that there is an agency to do that. It would be better that the laputan flap is given, but by whom? Not by the Ministry, but by the Chief Justice of the Supreme Court or the Chief Justices of the High Courts of the States. It should be given by these persons, not by those who are ill-versed to tackle the Judiciary, but by those who can do it confidentially. There is an impression prevalent that the Judiciary may not be in a position to convince the public that they are altogether free from external directives or influences.

Sir, with your permission, I now come to the last of my theme, a painful theme, a theme which I would wellnigh like to avoid if I could. What of the future, not merely of the State but of the country? I feel very sad indeed about the trend of events in this country. I have already stated that the States are being reduced almost to the level of local bodies perpetually having to look up Micawber-like for doles. At a time when taxation proposals are adumbrated—they were usually done in the month of February formerly and not in these hot days when I am afraid people suffering from blood-pressure would find it difficult to bear the pressure—I have stated, there is always a three-pronged attack on the citizen, first by the Corporation or the municipality in which he lives, second by the State of which he is an inhabitant and third by the country of which he is a citizen. Because of this three-pronged attack, it is necessary for the one to realise the effect on the other. What happens to the citizen is that he becomes an automaton of the State. The taxation proposals of the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

Centre are such that no State is in a position to dream of taxing further and so it is that we have deficit Budgets in Mysore, in Bombay, in West Bengal, in Assam, in Orissa, in Andhra Pradesh and in Madras also to some extent. I am sure that the other States will follow suit soon. This is in spite of the directive—I do not know on what authority these directives are given—that the States should prepare themselves to tax so that they may not show any deficit in their Budgets. At no time in the history of this country, at no time in the history of the world, have there been taxation proposals of such prodigious proportion in a single year. It may be all for the good of future generations. But consider the case of a man with a meagre pay of Rs. 200 who has to pay tax. Dearness allowance is also added to the income on which he has to pay the tax and he is brought into the fold. What is Rs. 200 to-day? While the price index was 100 in 1938, to-day it is 422. In other words, the value of the rupee of 1939 is the same as that of a quarter of that rupee to-day. Besides this, he has got to bear the indirect taxation on a very large number of commodities and not luxuries.

Sir, I regret that recently an announcement appeared in the advertisement columns of newspapers giving the rates of tax on earned income and stating that these rates were about the lowest in the world. This announcement was made by the Central Board of Revenue. I do not know on what basis a statement like that was made. A comparative statement compiled on the basis of the latest information available, showing the burden of personal taxation in different countries, indicates the following rates. I am not going to touch upon the Asian countries; I am taking the European and American countries. For an income of £1,000, which is equivalent to Rs. 13,500 in India, the percentage of tax in India is 6.6, in the United Kingdom it is 8.6, in the United States 2.9, in France 1.9, in Canada 3.5, in Australia 8.3 and in South Africa 1.5. For everyone of these income groups I have got the figures. The tax is much less except in the United Kingdom and Australia which come very near to India, up to a certain grade. For £3,000 which is Rs. 40,000 in India, it is 26.3 in India, 26.6 in the United Kingdom—we have levelled up—14.8 in the United States, 11.1 in France, 13.9 in Canada and 25.7 in Australia; it is 13.0 in South Africa; but if you want, you may leave off South Africa owing to Apartheid, I have no objection. When it comes to £6,000, the tax is the heaviest in India, that is, 45.9 per cent, after the new proposals that have been placed before Parliament. It is 41.9 in the United Kingdom, 20.5 in the United State of America, 20.4 in France, 23.4 in Canada, 39.6 in Australia and 27.0 in South Africa. So it is four points higher than the next lowest, that is, in the United Kingdom. Sir, these figures speak for themselves. This is individual taxation. I am speaking of. It is true that the rates of personal taxation in countries like the Netherlands, Norway and Sweden are higher than those in India. But the statement that the proposed rates “are about the lowest in the world” is misleading.

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

It may be that the Central Board of Revenue had some object in publishing this. You, Sir, know that in the medical world there is a well-known expression. We say euthanasia when the person has no hope of survival and has peacefully to go away. Perhaps this is a financial euthanasia. (Laughter.)

Sir, I am not touching on any of the taxation proposals of the Centre, because I will be told that this is a matter for the Central Parliament to study. But I feel that the State Government have every right to examine these proposals in the light of their finances and with reference to their people and their own measures of taxation. Sir, I have only a few observations to make. No taxation proposals are final and the tendency is always to increase as years go by. An excellent example of this is furnished in the sales tax which was introduced in 1939 by the then Chief Minister, Sri C. Rajagopalachari, at a quarter-anna in the rupee. To-day, it is six annas in the rupee. So it is that I feel and I have no doubt about it that such taxes as the wealth tax, expenditure tax and similar taxes are by no means limited to the amount stated this year. It is neither the end of the beginning nor the beginning of the end but it is the beginning of the beginning of these taxes. So it is we must be expecting a progressive reduction in the limit—from two lakhs to one lakh and a half, from one lakh and a half to one lakh and from one lakh to a half lakh—till the money that is required for very good purposes is made fully available.

Mr. Chairman, this age has witnessed the crucifixion of many ideals and ideas. We have seen with our own eyes how wars are no longer fought by soldiers but the largest victims are those who are unconnected with any such activities. We have seen how women and children are massacred by atomic energy, nay, the very babies in their wombs and we are contemplating more of such massacres with much more powerful lethal weapons. Those of us who have gone abroad—we have come back from our travels abroad—have come back with the unfortunate impression that there is something radically wrong with human society which tolerates barbarism of a nature which could hardly have been thought of.

Coming to matters of more intimate domestic concern, may I say that this crucifixion of ideals and ideas are not confined to western countries and that some of these trends have spread to our own country? We have our own ancient culture, our own ancient traditions, our own ancient methods and practices from which some amount of mental and moral satisfaction was derived by the individual. I do not justify by any means several of these customs. They ought to be rooted out. They are a disgrace to our society. I do not doubt that there were many unfortunate and very unreasonable factors also needing rectification. But the wave of democracy which has swept over the country has brought about many curious results. Thus, while in the State Legislature, we have stated that bigamy is a crime, in the Central Parliament, they have decided—our representatives, our women representatives have decided—that

5
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July⁶ 1957]

divorce is a proper course to regulate Hindu society. I wish them all joy. But we know what it is and how it has worked in other countries. We had our own methods rightly or wrongly of safeguarding our womenfolk. As was pointed out by one of our great leaders, the independence and integrity of the womenfolk were to a certain extent sought to be safeguarded by the parents by making them not too subservient if any misfortune came. Jewellery is not exactly a luxury to them but a necessity in times of need and it is a safeguard to the women themselves for they have some protection in it in that, in an emergency, it provides them with some little means of subsistence. Jewels were thrown out by the wife when the generous husband in difficulties wanted them. But our women representatives thought otherwise in Parliament. (The Hon. Sri R. Venkataraman: The Hindu Code Bill was piloted not by a lady.) Piloted by both. (Laughter.) My point is this. The wealth tax that is proposed seeks to levy a tax on the market value of all things owned by the family. The market value of a house which was purchased 25 years ago may have appreciated and as for jewellery, everybody knows that these jewels, handed over from mother to daughter and even from grandmother to grandchild and purchased at a time when the sovereign was valued at fifteen rupees, may now be valued at five times that rate. Let us not believe in this soporific that is sought to be given to us that the number of people that will be affected by these taxes is only 6,000. The wheel of taxation, once it begins to grind, will grind not this small number of 6,000 but many, many more. Let me not give the impression that I am against any taxation. I shall be very glad to welcome any tax increase on our earnings. Take away even 75 to 80 per cent. But there are certain ancient conventions, certain ancient habits, which have grown and which have been preserved along with our civilization not by our men but fortunately by our womenfolk. They have maintained those customs and manners and chastity that goes with them. No tax will affect the womenfolk so hard as the wealth tax. If there is immovable property and it is assessed and a levy made—two lakhs or whatever it is—and if the owner of the property does not find the wherewithal to pay it, the first thing he does is to ask his wife to surrender her jewels which he mortgages and pays the tax. Well, we are living in an age in which historic changes have taken place and I feel that I am too old to think of those things with serenity.

Let me refer to another tax, the expenditure tax. Here again, the limits may come down. But, Mr. Chairman, you know Indian society, Hindu society, Muslim society and Christian society. So far, we have followed the principle, whether we join or separate, that the joys and sorrows of the whole family will be shared by everyone. It is a common practice that people in distress in the family circle will always come to the person who is fairly affluent, whether it is for sickness, confinement, for education or even for marriage, and it is incumbent upon the individual to attend to these. That is the tradition of Hindu life in essence. I am a joint

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

partner to-day with my son. But so long as I am alive, if I am to be a separate partner with him, that will hasten my death. That is another crucifixion of ideas and ideals which we have to submit to. But I cannot submit to it without uttering this swan song of sorrow that such things should have come to pass. Nephews and nieces, unfortunately widowed sisters and their children, all come to the individual, be it an undivided family or a divided family. Few people in India lead a luxurious life that we imagine. Unfortunately, the high life of Delhi is thought to be the normal life of the country and Ministers may probably be carried away by the entertainments that they are forced to attend in that part of the country. I can tell you that I am longing for such an invitation. (Laughter.) Western society is very different. A Hungarian refugee who adopted English citizenship comes to this country for a stay of six to eight weeks, presents a report in a similar manner in which he did as a solitary exception in the Commission of which he was a member there and whose recommendation was thrown out without any sort of compunction and he tells us how we should manage our affairs and society. What is his knowledge of Hindu society, I ask. And that report we have to publish and that recommendation we have to accept without more ado. I know money is required. It is not as if people are not willing to pay the taxes. But the expenditure and wealth taxes are the creation of that man.

DR. A. SREENIVASAN : But it is a Hindu Minister who has adopted it.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am not for personalities.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Because Hindu Law permits adoption.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : In Europe and in America, you have seen and I have seen over and over again that the sons and daughters at the age of 16 are asked to get out of the house and look for themselves. That is the world of western civilization. The son must find some employment. He must go on a ship to some industrial establishment and find a job. As for the girl, well, that is her look-out. If she is able to rope in somebody and lead a comfortable life, it is her good luck. Is that the state of society in India to-day? Is that you want as the Hindu way of life? These are things that must be taken to heart. There is no use of following western methods. Mr. Annamalai Pillai was speaking here and I am sorry he is not here just now. He mentioned about western education. What does he mean by western education? I think it is the least harmful. All that I would say about our taxation proposals is that they are bound to result in the western pattern of life here. As I said, I am not at all against the Plan. I am not parochial. If anybody benefits anywhere in India, I hope sometime or other we may also get at least

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July⁶ 1957]5-10
p.m.

five per cent of that benefit. Whether it is Rourekela or any other big dams that are put up against great rivers, I am not jealous. Let them benefit so that indirectly we may also benefit. But I do protest against the crucifixion of Hindu ideas and ideals which have kept us together for centuries. That is the degradation that we have come to. I am sure, Sir, that my impertinent observations may not be cared for and perhaps may be torn to pieces. I do not worry about it.

DR. V. K. JOHN : They may be forwarded to the Government of India.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am not anxious that they should be forwarded to the Central Government. I am happy that I was given a chance to express my views in this House without interruption except by the hon. the Deputy Leader of the Opposition. (Laughter.) Let me conclude by singing the swan song :

“ Ours is not to reason why
Ours is to pay and sigh.”

Into the bottomless pit of the Central Exchequer the money will go. But what the eventual result will be only time must reveal. It is not for us to say.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Chairman, Sir, may I along with others welcome you back to our Council? We were looking forward to your arrival here after your attending the Mother of Parliaments in England and on the Continent.

I am sorry the Hon. the Chief Minister has just left the House. May I offer first my congratulations to the Hon. the Finance Minister on giving us such a fine Budget and on not giving us shocks after the Central Budget? Our Hon. Chief Minister and his able Colleagues are to be congratulated on this. Unlike other States, our Ministers are very few in number and though very conservative in number, they have turned out excellent work. We are proud to have a lady Minister. I take the liberty to make mention of this because I have ever been saying that we should have a lady Minister. Whenever I met her, she usually would be about to leave for some place. She has covered almost all the districts visiting many municipalities and panchayats, in different parts of the State. I asked her once how much touring she had done. The Ministry was sworn in on the 13th April 1957. So far the lady Minister has visited 11 districts, 21 municipalities and 52 panchayats. I am saying this just not for comparing her with the gentlemen Ministers who are excellent workers themselves but only to show if a lady is also given a chance, how diligently and how admirably she works.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We will not compare ourselves with lady Ministers.

3rd July 1957]

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Having asked for a lady Minister for so long and having had one for a short while and again having another one now, we are really happy indeed.

Our Budget has presented many schemes. It is a matter of great pride that so much industrialization is now coming to our State. The T.I. Cycles, the recently opened Tube Factories, the contemplated Rubber Tyre Factory, the cement, paper and other industries that are to come are all signs of how the South is being industrialized. The biggest of it is the Lignite Mine Project which was inaugurated by our Prime Minister the other day. The Government of Madras, as we often hear from all sides, is very conservative. With much thought and calculation, they put in a crore of rupees on this project. Now, the Central Government are going to spend Rs. 70 crores. I am sure the South would have a great future and vie with all the other parts of the country. As it is, we see now that industrialists from different parts of the country come here to start their factories and industries.

I think, Sir, Madras State has led the other States in the matter of electrification of rural areas. Many villages, as many as 1,300, have been electrified and 13,000 pumpsets have reached different villages. The National Extension Services have increased from 91 blocks to 110 and it is contemplated that at the end of this year 23 more blocks will be provided raising the total to 133. In the Budget a provision of Rs. 370 lakhs has been made for this. In this connection, I would very much like to suggest to the Government to associate in this project work the many retired officials who can be of great service on their committees and in their work. They can make use of these fine administrators and others as well as associate more non-officials in this work.

(Sri K. Balasubramanya Ayyar in the Chair.)

Then, Sir, a special, new line of development that has been proposed to be undertaken is soil conservation work. I am glad that for soil conservation work the Nilgiri Hills which have been so destroyed by the denudation of forests thereby resulting in wastage of soil, are to be taken up and that a sum of Rs. 32 lakhs has been provided in the Budget for this and other areas.

The development of Key Village Scheme and provision of good livestock including the starting of a Milk Supply Scheme for Madras City at a cost of Rs. 1½ crores, where 4,000 milch cows are to be maintained, is, of course, welcome. There is paucity of milk supply in this City and but for the milk powder we were receiving from abroad, the health of women and children would have been greatly impaired.

The Government are to be congratulated on the emphasis they are laying on small-scale industries, and on the many opportunities that are being given to various voluntary agencies by associating them with the Government in getting up small-scale industries.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

I know there is a Match Factory in Perambur, the footwear service centre and other such small-scale industries. They are coming up and I trust that the Government will also help various voluntary institutions that are taking care of destitute children by setting up the small-scale industries in these areas also.

Our handloom products are renowned for their beautiful texture and production and they are gaining more and more money for us from foreign countries. We have the best handloom products in India in the Madras State. Mr. Chairman, I am wearing a handloom sari.

TEMPORARY CHAIRMAN (SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR) : It is very nice to look at. (Laughter.)

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Thank you, Sir. But I want to say what a beautiful texture and stuff it is and people ask whether I can get them such saris. We have our very excellent handloom houses where the goods are displayed. But I have a criticism to make about the persons employed by Government and put into these handloom houses. They should have smart girls, educated girls, girls who know how to match and show design and make the customer buy. When we now go into these houses, we find girls who have no energy in them, who have no initiative in them. They do not try to match a colour and do not try to look for something in the shelf when you ask for it, but say that they do not have it. When you go to the House and ask, 'Can we have this copy?', they say 'We do not have it'. Very often the copy is far from the original. Therefore, I would very much like to plead with the Government that a different calibre of ladies be employed. They should also be given training in window-dressing, in shopping and in advising customers so that the goods of ours will find a greater market. There are many gentlemen coming from Delhi for work connected with various Committees. Our country is full of committees these days from north to south and from east to west. Their wives say, 'Buy me some handloom saris', because they do not have the time to go out and buy. If sales girls are given good training, they will be able to do quite a lot for these people. I was anxious to specially mention this and I hope Government and the Ministry—I think it comes under the portfolio of the Industries Minister—will take note of it and establish a good training centre. I am prepared to co-operate if the Government want to organize and run the training centre.

I do not understand why the Government are so strict in associating ladies with various committees. There is a solitary lady here and there on some committee or other. You are jealous and never think you can give us an opportunity to preside over a committee. Whether it is handloom or welfare of women and children or other committees, it is either a Gentleman Member of the Council or the Assembly or a Government official that is asked to preside over the Committee. Only one or two of us are associated as members—M.L.C.'s, M.L.A.'s and others.

3rd July 1957]

DR. V. K. JOHN : There are sixteen lady Members.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : I can give the example of the Victoria Technical Institute in Madras—the world-renowned Institute. We have had an excellent committee in this Institute. I have myself been a member of this committee for twenty-five years. We have the women's department. We marketed the best goods and we also raised a good amount of money for various causes.

5-20
p.m.

DR. V. K. JOHN : Why women's department?

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Because we are the people who decorate the home. We are the people who make the home beautiful for the menfolk.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : One of the very ancient ideas! (Laughter.)

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Yes, Sir. The Government are giving subsidy for industrial housing. A provision of Rs. 12½ lakhs has been made for private managements and a provision of Rs. 3 lakhs has been made for co-operative societies. After the Andhra State was formed and after the Kerala State also was formed, people expected the housing problem in the City to ease. But there is no easing of the situation. Though there are very fine colonies coming up, I am sorry to say that the Government are making only a paltry provision for easing the housing problem in the City.

I am glad to note that a sum of Rs. 20 lakhs has been set apart for slum clearance work in Madras. But I cannot understand why only a sum of Rs. 20 lakhs has been provided for such a huge scheme. The Madras Corporation is the best Corporation in the whole of India. Its ameliorative work in housing, medical relief, sanitation and health schemes is the best in the country. But still for the slum clearance work only a sum of Rs. 20 lakhs has been provided. We have had the National Seminar on Slum Clearance in Bombay under the auspices of the Indian Conference of Social Work, and our former Governor of Madras, Sri Sri Prakasa, who never fails to sing the praises of Madras inaugurated the conference. The Bombay folk ask, 'What is it that Madras has done that makes our Governor keep on talking to us about Madras?' Already the slum clearance work has begun in Madras, inaugurated by Mr. T. T. Krishnamachari. The Conference was attended by Mayors and Commissioners and experts from the Government of India and other States. A delegation is being led to the Prime Minister by the end of this month. In this connection. I do hope that our Government will be able to give something more for slum clearance work.

It is a great pity that the Hon. the Minister for Health is not here, as he is in Delhi at a conference. I am glad to note that 140 Primary Health Centres are contemplated in the Plan, that

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

28 were opened last year and that another 28 will be started this year. Twenty-two Taluk Headquarters hospitals in the mufassal are proposed to be taken up for improvement. This is all for the good of the people. But one thing I want to say here, and this I have been saying here time and again. I have asked the Government to do something for providing amenities to nurses. Nothing is done for nurses. You may give them a fine building—a very fine nursing hostel. But there is the lack of homeliness. They should have libraries, recreational facilities, and various other things. These nurses work more strenuously than anybody else. They do delicate work. Several years ago a committee enquired into this subject and proposed schemes for giving amenities to nurses. But nothing has been done.

I am glad to note that Government are contemplating the opening of a hospital for chronic patients. This hospital will take care of the chronic patients. I hope that the Lady Minister would try somehow or other, in some part of the State, if not in the City, to have a home for the chronic child patients. Many chronic patients lie and die on the streets and pavements. A hospital for chronic patients should be opened. Children who are unfit should also be looked after.

I congratulate the Hon. the Minister for Finance on setting aside a sum of Rs. 10 lakhs for the supply of midday meals to poor children in primary schools. This is one of the finest pieces of welfare work that any Government can undertake. This will bring more children to the school. I would request the Hon. Minister, who has been long associated with the Women's Food Council (he is the patron and so also are the other Ministers) to give some of the feeding programmes to us. We are ready to undertake this feeding programme and serve food in different areas. I do hope that the Government will kindly bear in mind this suggestion of ours. I also hope that the Government will take the assistance of the Food Council in running the various Government hostels. In fact, the Government propose to put up a hostel for girls in the Government Estate. I request the Government to entrust the supervision of it to us. We are sure that we will run it well and show good results. I do not think that students in hostels will really have sufficient food and care. The result is that they easily fall a prey to malnutrition.

We are indeed very grateful to the Government of Madras for giving due recognition to the Madras School of Social Work by allowing the school the full net cost of the expenditure. But, in addition, we would request the Government to give us a grant to tide over our financial difficulties just at present. The Central Social Welfare Board has entrusted to the school the running of a Course on Social and Moral Hygiene programme. The students will be receiving their diplomas in a few days. We have the honour to run the second All-India Social and Moral Hygiene Course for another year. I would request the Government to

3rd July 1957] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

entrust us—as is the case with the Tata School—with the running of a short-term course on Correctional Administration and Institutional Management. The Government may give us assistance for the running of this course. Probation officers, Police officers, and other officers can be associated with this short-term course of Correctional Administration and Institutional Management. I hope the Hon. Minister will kindly take note of these suggestions of mine.

Then, Sir, the pre-University students who take their examinations in September have to wait till the following March. It will be worthwhile if they spend their short time usefully in the short-term training for social service.

Turning to Scouting and Guiding, I am sorry to say that the Government have not increased their grant to this movement. The N.C.C., the A.C.C., and the Bharat Sevak Samaj and other Youth Training Camps have very large grants given to them. I cannot understand why this treatment is meted out to the only voluntary youth organization. Character training, physical training, love of nature, mixing with each other, and putting service above self, are all inculcated in the young from the very beginning.

We have 47,000 Scouts and Guides. This year we have created 1,000 leaders. We will be able to take in many more children from rural areas for scouting and guiding. But we do not have the personnel and also the finance at least to pay for their transport, uniform, etc. It is difficult for us to progress. We have to extend the scouting and guiding movement, because many children want to join the movement. There are branches such as Air Scouting and Sea Scouting. We need equipment for this purpose. In Madras State we get only Rs. 20,000. The Mysore State gives a grant of Rs. 75,000. Rajasthan gives Rs. 60,000. The Punjab gives Rs. 92,000, besides special grants for camp equipment, etc. I would plead with the Hon. Minister to give us at least at the rate of one rupee per boy or girl. This is the grant that they should give us to help us to take in more scouts and guides and also to take in all the school children. I do hope that the Hon. Minister will give serious consideration to this suggestion. At a conference of the scouts and guides personnel in his chamber, this matter was discussed, and I do hope that he will do something in this matter. I am also happy to inform the House that there is scouting on the teak plantations on the Nilgiris.

Regarding educational films, I do not know why our Publicity Department do not take note of films of educational value and show them to children in schools. They are showing some of the activities of the Government agencies only. I would request the Hon. Minister in charge of this portfolio to see that films of the various activities of voluntary and Government agencies are taken out and shown not only to the public but also to the children in various institutions. We are very happy to see that money is set

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

apart for the starting of technical schools and colleges. I would like to say that vocational centres should be started in larger numbers. In this connection, I should like to say that the Hon. the Minister for Industries used to sit in the All-India Technical Selection Committee for selecting the personnel. It was at that time that we pleaded with the Central Government for the starting of one technical school for women. I think we have sixty-three seats here, and now the number is doubled. This is run by the Andhra Mahila Sabha. I feel that there are a large number of voluntary agencies in the City connected with women's welfare, who can be entrusted with the running of these institutions. More vocational centres may be given to us so that we may ease the economic situation and enable more women to be employed. Now, with the introduction of Community Projects and National Extension Service Schemes, there is a great demand for vocational and other training centres.

(Mr. Chairman in the Chair.)

I am very glad that the Government of Madras have been pleased to purchase a beautiful building in Tambaram where our Women's Welfare Department is now situated. But it is a matter for regret that this important Department of the Government—the first of its kind in India—has still not been made permanent. It is not fair to make the people working there feel insecure about their service. It is time the Department is made permanent. In this connection, I would also plead with the Government to have Service Homes in all our districts. Sir, we have been interviewing girls for selecting Grama Sevikas and we have been shocked to find that about 80 per cent of those who came for the interview are either deserted wives or young women with two or three children or widows. Very few of them are just unmarried girls. This shows the actual situation in the country and the great amount of service that we have still to render to our womenfolk. Therefore, I do hope that there will be a Women's Service Home in each district of our State.

Sir, I am sorry that the Hon. the Minister for Home Affairs is not here now. But I am very happy to note that at long last our Police Department is going to have Women Police. It is going to be a small Police Force of one Inspector and six women constables to be posted for duty at railway stations. As usual, the Madras Government have continued to be conservative in this respect. Women Police are to be found in all the leading States of India. They are also found in large numbers in the so-called Princely States and some of the backward States—now we cannot call them so.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They have been more chivalrous.

3rd July 1957]

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : That is why we ask for a large women Police force to escort stranded women from the railway stations and juvenile delinquents to police stations and juvenile courts. Perhaps if I speak too much about it, I might lose the objective I have in view. I hope the Government will consider this matter favourably.

Sir, we are very glad to note that social welfare work is being done very well among the families of policemen. The Hon. the Minister for Finance has been pleased to give a grant of Rs. 50,000 per annum for the Policemen's Welfare Fund. Last year he promised that he would do it and now he has done it. We are very grateful to him in that respect. If only Hon. Ministers and hon. Members would visit the Police Lines, they would see the admirable work done there. Maternity Centres, schools and vocational centres are located there for the benefit of the families of policemen. Policemen are helping to build roads, schools, buildings and such other requirements of the people in the villages.

Now, I come to another matter. The Police indiscriminately round up the juvenile delinquents and bring them to the juvenile court. It only increases the expenditure of the Government to bring these children to the court. The whereabouts of their mothers and fathers have to be traced and the children restored to their parents. For that purpose, I do hope that a Special Branch of Police dealing with juvenile work will be appointed soon, as this matter has been pending for a long time.

The Probation department is doing more and more work in keeping the offenders on parole. But the number of Probation Officers for this huge City is too small when we take their workload into consideration. As compared to other States, ameliorative measures and facilities given in our State are too inadequate. I have visited almost all the jails in the country. I do hope that the State Government will go into all these matters.

Sir, I congratulate the Government on making the Department of Certified Schools and Vigilance Service a permanent one and thereby the head of the department becomes permanent. I am glad that the Government have continued to recognize the work done by voluntary associations in this State in reforming the offenders. I do hope that they will continue to give scope for more and more voluntary agencies to undertake this kind of work.

Now, I would bring to the notice of the Hon. Minister and the Government that they have not yet introduced the new Children's Bill of 1950. This Bill was drafted in 1950 and we are now in the year 1957. All other States in India have got an up-to-date and fine Children's Act. The old Madras Act is full of loopholes and difficulties and there is no clause to punish men or women who exploit our innocent children. Also, according to section 29 of the Madras Children Act, a destitute child can only be taken care of through a certification of a juvenile court and then only admitted in an orphanage school. This stigma is not necessary and I would call on the

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July, 1957]

Government to form a Special Committee to examine and recommend the appropriate institutions where the children can be placed. I hope the Government will consider this aspect of the matter.

In the Chingleput Certified School there are now about 900 children though the sanctioned strength is 600. I understand that the Government are contemplating to take over the Ceylon Emigration Camp buildings in Tuticorin. I do hope the Government will take them over soon so that a large influx of boys to one institution could be avoided.

Now, I would like very much to endorse what the hon. Member Mr. Purushotham said in connection with Tourist Traffic in our State. We congratulate the Government on the most beautiful Guest House which has been built in Mahabalipuram. I also told the Hon. the Chief Minister the other day that he could arrange a picnic party at Mahabalipuram for all legislators. It is a beautiful place and it is worth visiting and I hope that such Guest Houses would be built in other parts of the State also. Also in Mahabalipuram the Government should build some lodging houses for the benefit of visitors with small income.

Sir, there is a Tourist Traffic Committee of the Government of India which meets once a year. In this connection, I would very much support the suggestion made by the hon. Member Sri Purushotham that a Tourist Traffic Advisory Committee should be constituted in our State as soon as possible.

Before I conclude—I have already overstepped my time-limit—I should like to pay my tribute to the Central Social Welfare Board and the State Social Welfare Board and also to the Government for the great and generous assistance that they are giving to the various agencies and also for the very fine work that has been done in the areas where Community Projects and National Extension Service Schemes have been executed, and though we have many maternity centres, in hundreds of villages there are none. Villagers are prepared to give land and buildings and subscribe to part cost of the running of a maternity centre in order to see that they do find a place alongside the Welfare Extension Project. I once again congratulate the Government and the Hon. Ministers on the great interest they are taking in social work undertaken in this State and the day-to-day work and the assistance in regard to social welfare.

Once again, I thank you, Sir.

5.40 p.m. *SRI A. J. ARUNACHALAM : தலைவர் அவர்களே, வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்திலே நான் முக்கியமாகக் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப்பற்றியும் அதிலே ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய நெசவாளர்களின் அவல நிலையைப் பற்றியும் பேச ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது தறிக்காரர்கள் மனதிலே ஒரு பெரும் சந்தேகம் இருந்து வருகிறது. பொதுத் தேர்தலுக்குமுன் ஒன்றும் சொல்லாமல், இப்போது விசைத்தறியை இந்த நாட்டிலே புகுத்துவது என்ற

3rd July 1957]

[Sri A. J. Arunachalam]

அரசாங்க முடிவை நெசவாளர்களும் நெசவுத் தொழில் ஸ்தாபனங்களும், நெசவுத்தொழிலுக்கு ஆதரவாயுள்ளவர்களும் எதிர்ப்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். பொதுத் தேர்தலை முன்னிட்டு அரசாங்கத்தார் விசைத் தறியை வைத்துக்கொள்வதா அல்லது விட்டுவிடுவதா என்று முடிவு எடுக்காமல் விட்டு வைத்தார்கள். சட்டசபை ஆரம்பத்திலே, கீழ் சபையிலே நம் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் கேள்விக்குப்பதில் அளிக்கும் போது, அசல் பட்டு நெசவுக்கும் நார்ப்பட்டு நெசவுக்கும் விசைத் தறியை உபயோகித்துக்கொள்ள அனுமதித் திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்தார்கள். சென்னை அரசாங்க முடிவு இப்போது பட்டு நெசவுக்கும் நார்ப்பட்டு நெசவுக்கும் விசைத்தறியை அனுமதிப்பது என்றால், பிறகு அவர்கள் நூலுக்கும் அனுமதி கொடுப்பார்களோ என்று சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. முதலில் விசைத்தறியை அறவே விட்டுவிடுவது என்றுதான் இருந்தது. இப்போதும் அறவே விட்டுவிடவேண்டுமென்று தான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விசைத்தறியைப் புகுத்துவதற்குக் காரணம், நாட்டுக்கு துணி அதிகம் தேவைப்படுகிறது என்றும் அதிகத் துணி உற்பத்தி செய்யத்தான் விசைத் தறியைப் புகுத்துவதாகவும் சொன்னார்கள். இந்த சபையின் சென்ற கூட்டத்திலே இதைப் பற்றி விவரமாகப் பேசியிருக்கிறேன். துணி பூராவையும் கைத்தறி மூலமாக இந்த மாநில மக்களுக்கு சப்ளை செய்ய முடியுமென்று புள்ளிவிவரங்களோடு பேசியிருக்கிறேன். தொழில் மந்திரியை நான் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் விசைத்தறியைப் புகுத்துவது என்ற யோனையை அடியோடு விட்டுவிடவேண்டுமென்றுதான். அப்படிப் புகுத்த முயற்சித்தால், நெசவாளர்கள் சமுதாயத்திடமிருந்து ஒரு எழுச்சியையும் எதிர்ப்பையும் எதிர்நோக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் என்று அரசாங்கத்திற்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். நான் ஒரு நெசவாளி. நெசவாளி குடும்பத்தில் பிறந்தவன். கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நெசவுத் தொழிலுக்காகவே உழைத்து வருகிறேன். அதோடு சென்னை ராஜ்ய நெசவாளர் சங்கத்திலே தொடர்பு கொண்டு பத்தொன்பது ஆண்டுகளாக உதவித் தலைவராக இருந்து வருகிறேன். இப்போது சென்ற வாரம் நடந்த தேர்தலிலே 7-வது முறை டைரக்டராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதோடு அரசாங்கத்தார் இப்போது கொடுக்கின்ற ஸெஸ் நிதிப் பொறுப்பை சென்னை ராஜ்ய நெசவு சங்கத்தார் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே ராஜ்ய நெசவு சங்கம், அகில இந்திய கைத்தறி போர்டர் மற்றும் கைத்தறி ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் விசைத்தறியை எதிர்க்கிறார்கள் என்று புதுத் தொழில் மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். விசைத்தறியைப் புகுத்த வேண்டிய அவசியமில்லாமலே வேண்டிய துணி உற்பத்தி செய்வத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஸெஸ் நிதி மேலும் நம்முடைய நெசவாளர்களுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் கொடுத்திருக்கிறது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி, நெசவாளர்கள் சார்பாக அரசாங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கும் தறிகள் கணக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சென்ற முறை நம்முடைய ராஜ்யத்திலே 560,000 தறிகள் இருப்பதாகச் சொன்னேன். உண்மையா அல்லது இன்னும் குறைந்திருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ச்சி செய்ய சென்னை அரசாங்கத்தார் தறிகளை ரிஜிஸ்டர் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள். நான்கரை லட்சம் தறிகள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில இடங்களில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட வேண்டிய தறிகளும் இருக்கின்றன. மத்திய சர்க்கார் நியமித்த “காணங்கோ” கமிட்டியார் சென்னை ராஜ்யத்தில் மூன்று லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். இப்போது நான்கரை லட்சம் தறிகள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இருபத்தைந்து ஆயிரத்திலிருந்து ஐம்பதாயிரம்வரை ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட இருக்கின்றன. ஆகவே, இப்போது மொத்தம் ஐந்து லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்பதை நிரூபிக்க முடியும். அவர்கள் மூன்று லட்சம் என்று கணக்கிட்டு, அதனைப் பெருத்து உற்பத்தியைக் குறைவாகக் கணக்கிட்டார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களிலும் சேர்த்து யூனியனிலே இருபத்தெட்டு லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்று கணக்கிட்டு, பன்னிரண்டு லட்சம் தறிகள் என்று சொன்னார்கள். யூனியன் பூராவுக்கும்

YEAR 1957-58

[Sri A. J. Arunachalam]

[3rd July 1957]

தெளிவான ஒரு புள்ளி விவரம் கிடைக்காத காரணத்தால், சென்னையில் ஐந்து லட்சம் தறிகள் இருப்பதால் ஐந்து லட்சத்திற்குண்டான ஸெஸ் நிதி விநியோகம் இந்த ராஜ்யத்திற்குக் கிடைக்கவேண்டிய முயற்சி எடுத்து பணம் அதிகமாகக் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது 146 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொகை போதாது. நம் ராஜ்யத்திலே இருக்கிற ஜனங்களிலே பன்னிரண்டு பேருக்கு ஒரு நெசவாளி இருக்கிறார் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. இப்போது ஐந்து லட்சம் தறிகள் இந்த ராஜ்யத்திலே இருக்கின்றன. ஒரு தறிக்கு ஐந்து பேர் உதவியாக இருக்க வேண்டும். ஆகவே, 25 லட்சம் பேர்கள் இதை ஜீவியத் தொழிலாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய சென்னை ராஜ்ய அரசாங்கம் உதவிடும் ஸெஸ் நிதி ராஜ்ய சங்கத்திடம் கொடுக்கப்படுகிறது. சென்ற முறை கணம் அங்கத்தினர்—அவர் இப்போது இங்கு இல்லை—ஸ்ரீ ரஸாகான் அவர்கள் ஸெஸ் நிதி சரிவர நிர்வகிக்கப்படவில்லை என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னார்கள். அந்த நேரத்திலே அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லுவதற்கு உடல் நிலைமையைக்கருதி டாக்டர் அவர்கள் பேசக்கூடாது என்று சொன்னதாலே முடியாமல் இருந்தது.

(Interruption.) மற்றவர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். திருப்பிப் பதில் சொல்ல வேண்டியதாக இருப்பதால், அவர்களுக்கு விரிவாக பதில் கொடுக்க வேண்டுமென்று தயார் செய்து கொண்டு வந்தேன். சபையார் கவனத்திற்குச் சரூக்கமாக சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

5 50
m.

நெசவாளர்களெல்லாம் கூட்டுறவு சங்கங்களின் கீழ் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இந்த “ஸெஸ்” நிதியிலுள்ள தொகையானது கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேர்ந்துள்ளவர்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட வேண்டுமென்பது தான் திட்டம். ஆனால், எனக்கு முன்னாலே பேசிய கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் சரூக்கமாகப் பேசினார்கள். இந்த செஸ் நிதியினுடைய பிரயோஜன மெல்லாம் பூராவும் கூட்டுறவு இயக்கத்திலிருக்கும் தறிக்காரர்களுக்கே போய்ச் சேருகிறது. கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேராது வெளியிலிருக்கும் மற்ற தறிக்காரர்களுக்கு இந்த அனு கூலம் கிடைக்கவில்லையே என்று அவர் வருத்தம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களோடு நானும் சேர்ந்துகொள்ளுகிறேன். கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்துள்ளவர்களுக்குத்தான் இந்தப் பலன் என்று அரசாங்கம் பாகுபாடு செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கத்திலேயும், இந்த செஸ் நிதியை விநியோகிக்கும் முறையிலும் நான் பொறுப்புள்ளவனாக இருந்த போதிலும், நான் அரசாங்கத்துக்குச் சொல்கிற யோசனை என்ன வென்றால், கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்துள்ள தறிக்காரர்களுக்குத்தான் இந்த உதவி என்றும் பாகுபாடு இல்லாமல், மற்றவர்களுக்கும் இவ்வுதவி கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்பது தொழிலாளர்களுக்கு நன்றாக உழைத் தவர்கள், கைத்தறித் தொழிலாளர்களுடைய கஷ்டத்தை நன்றாக அறிந்த வர்கள் கைத்தொழில் இலாகாவுக்கு அமைச்சராக இருப்பது மிகவும் பொருத்தமானது. அவர்கள் இதிலே கவனம் செலுத்தி, கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்திருக்கும் நெசவாளர்களுக்கு என்னென்ன சலுகைகள் இருக்கின்றனவோ, அதே மாதிரி, கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேராமலிருக்கும் நெசவாளர்களுக்கும் கொடுக்க வழி செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : எல்லோரும் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேரவேண்டும் என்பதற்காக இச்சலுகை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்களோ என்று நான் நினைக்கிறேன்.

* **SRI A. J. ARUNACHALAM :** மொத்த கைத்தறி நெசவாளர்களில் மூன்றிலிரண்டு பகுதியினர் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் வெளியிலே இருக்கிறார்கள். ஒரு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் பேர்கள்தான் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஏன் மற்றவர்கள் சேரவில்லை ?

3rd July 1957]

* SRI A. J. ARUNACHALAM :

“மாஸ்டர் வீவர்” கனிடம் நெசவு வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்குச் சில வசதிகளை மாஸ்டர் வீவர்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். தறிக்காரர்களை மூன்று வகையினராகப் பிரிக்கலாம். கூலித் தறிக்காரர்கள், மாஸ்டர் வீவர்களிடம் நெசவு செய்கின்றவர்கள், கூட்டுறவு சங்கங்களிலே சதந்திரமாக நெசவு செய்கின்றவர்கள் என்று மூன்று வகைத் தறிக்காரர்கள் உண்டு. கூலித் தறிக்காரர்களுடைய நிலைமை ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி எப்படி இருந்ததோ, 25 வருஷங்களுக்கு முந்தி எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தான் இருக்கிறது. அவர்கள் சொந்தமாக ஒரு தறி வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், ரூபாய் 25 வீலை ஆகும். அதைக் கொடுத்து வாங்கக்கூட முடியா யாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், விசேஷ காலங்களிலே கல்யாணம் அல்லது, நல்லது கெட்டது ஏற்படும் சமயங்களில் ரூபாய் 100 அல்லது ரூபாய் 50 என்று கடன் தறிக்காரர்களுக்குத் தேவைப்படும்போது மாஸ்டர் வீவர்கள் எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாமல் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தை அவர்கள் “அட்வான்ஸ்” ஆகக் கொடுக்கிறார்கள். கடனாகப் பறித்து, வாரா வாரம் கூலி கொடுக்கும்போது ஒரு ரூபாய் வீதம் பிடித்துக் கொண்டுவருகிறார்கள். நான்கு ரூபாய் வரக் கடைசியில் ஒரு நெசவாளருக்குக் கூலி என்றால், ஒரு ரூபாயைக் கடனுக்குப் பிடித்துக்கொண்டு, பாக்கி மூன்று ரூபாயைக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த வசதியை மாஸ்டர் வீவர்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். குடியிருப்பதற்காக வீடும் வாடகை இல்லாமல் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால், கூட்டுறவு சங்கத் திலே இருப்பவர்களுக்கு ஐந்து ரூபாய்தான் அட்வான்ஸாகக் கொடுக்கச் சட்டம் இருக்கிறது. அவர்களைப் போல் ரூபாய் 100 வரைக்கும் கடன் கொடுக்கவோ, அட்வான்ஸ் கொடுக்கவோ கூட்டுறவு சங்க விதிகள் அனுமதிப்பதில்லை. இப்படிப்பட்ட குறைதான் தெரிகிறதே தவிர, கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேருவதினால் ஏற்படும் நன்மைகள் தறிக்காரர்களுக்குத் தெரியாத காரணத்தால், அவர்கள் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ள வில்லை. நெசவாளர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு கோடி ரூபாயி லிருந்து எல்லா நெசவாளர்களுக்கும் உதவியளிக்க வகை செய்யவேண்டும். கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு பலன் போய்ச் சேர்ந்தால், சேராதவர்களுக்குப் பன்னிரெண்டை பலனாவது போய்ச் சேர வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்வது நேர்மையாகும். அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய அவா. எங்களைப் பற்றியோ, அர சாங்கத்தைப் பற்றியோ ஒரு சிலர் குறை சொல்லலாம். “பார்த்தீர்களா!” கூட்டுறவு இயக்கத்தில் இருக்கும் நெசவாளர்களை ஒரு விதமாகவும், மற்ற வர்களை வேறு விதமாகவும் இந்த அரசாங்கம் பார்த்தது. இவர்களுடைய கண்ணுக்கு இவ்விரு சாராரும் வெவ்வேறு விதமாகத் தெரிகிறார்கள் என்றும், மற்ற நெசவாளர்களைப் பார்த்து, “நீங்களும் நெசவாளர்கள் அல்லவா? உங்களுக்குச் சர்க்கார் என்ன செய்து விட்டது?” என்றும் சொல்லி, தேர்தலில் கூட பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். “காங்கிரஸ் சர்க்கார் இதைச் செய்யத் தவறிவிட்டது” என்று சில இடங்களிலே சொல்லி எதிர்க் கட்சியினர் காங்கிரசுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். என்னுடைய குடியாத்தம் தொகுதியில், 30 வருஷமாக காங்கிரஸ் கோட்டையாக இருந்த அந்தத் தொகுதியில், காங்கிரஸ் தேர்வல் அடைந்ததற்குப் பல காரணங்களில் இதுவும் ஒரு காரணம் என்பதை நான் வருத்தத்துடன் இந்தச் சபையில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். ஆகையால், அமைச்சரவர்கள் தயவு செய்து எங்களுடைய தோல்வியை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டாகிலும், அவர்களுக்கு ஒரு சலுகை காட்டி, இந்த வசதியைச் செய்து கொடுக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மில்களுடன் கைத்தறிகள் எந்தக் காலத்திலும் போட்டியிட முடியாது. எந்த சமயத்தில் நெசவாளர்களுக்கு நெருக்கடி வருகிறதோ, அந்தச் சமயத்தில் “பசி எடுத்தவனுக்குப் பனம்பழம்” என்றபடி ஏதோ சலுகை காட்டி, பிறகு, அந்தப் பனம்பழம் சாப்பிட்டவன் வயிற்று வலியால் அவதிப்படுகிற மாதிரி அல்லாமல், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நிரந்தர

[Sri A. J. Arunachalam]

[3rd July 1957]

மான ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான ஒரு நிரந்தரமான ஏற்பாடுதான் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நிரந்தரமாகப் போக்க முடியும்.

1952-ம் வருஷத்திலே, நம்முடைய ஒப்பற்ற தலைவர் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் தலைமையிலே ஒரு தீர்மானம் போட்டு, அந்தத் தீர்மானத்தை சட்டசபையில் எல்லாக்கட்சிகாரர்களும் ஏகமனதாக நிறைவேற்றினார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட சில ரகங்களைக் கைத்தறிக்கென்றே ஒதுக்குவது என்பது அந்தத் தீர்மானத்தின் கருத்து. அந்தத் தீர்மானத்தை நான் வர வேற்கிறேன். இப்படி சில குறிப்பிட்ட ரகங்களைக் கைத்தறிக்கென்று நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் ஒதுக்கச் செய்துவிட்டு, மற்றதை மில்களும் உற்பத்தி செய்துகொள்ளட்டும் என்று சொல்லவேண்டும். இப்படி ஒரு முறையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிட்டால், இரண்டு சாராருக்கும் மனத்தாங்கல் இருக்காது, போட்டி இருக்காது. அவரவர்களுடைய தொழில்களை அவரவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். தொழிலாளர்களும் சந்தோஷமாக வேலை செய்வார்கள். இரண்டு தரப்பிலும் உற்பத்தி பெருகிக் கொண்டிருக்கும். ஆகவே, சில குறிப்பிட்ட ரகங்களைக் கைத்தறிக்கென்று ஒதுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் இப்படிச் செய்வது சாத்தியம் இல்லையென்றால், ராஜ்ய சர்க்கார் விடா முயற்சியுடன் இதில் வெற்றிபெற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மில்களிலே வேலை செய்கிறவர்களை மாதம் 70 முதல் 80 ரூபாய்வரை சம்பளம் பெறுகிறார்கள். (Interruption.) இப்பொழுது 100 ரூபாய் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் கைத்தறி நெசவாளி ஒருவருக்கு உயர்ந்த பட்சமாகக் கிடைப்பது மாதமொன்றுக்கு ரூபாய் 15 முதல் ரூபாய் 20 தான். ஆனால், இப்பொழுது நிலை சற்றுசீர்திருந்தி வருகிறது. அதாவது, மாதமொன்றுக்கு ரூபாய் 20-லிருந்து ரூபாய் 30 வரை கிடைக்கிறது என்று சொல்லலாம். இருப்பதைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இந்த உயர்வுக்கு சர்க்காருடைய உதவியும் காரணம்தான். அவர்களுடைய நிலைமையைத் தெரிந்துக் கொண்டு கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்த மக்களும் ஆதரவு தந்திருக்கிறார்கள். எந்த முறையில் என்றால், மக்கள் எல்லோரும் உற்சாகமாக அதிகமான அளவுக்குக் கைத்தறித் துணிகளை வாங்கி உடுத்துவதால், கைத்தறியாளர்கள் ஓரளவு கஷ்டபில்லாமல், அதாவது முன்பு இருந்த அந்த அளவு கஷ்டம் இல்லாமல் தங்களுடைய தொழிலை ஒருவாறு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். மில்களிலே வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு எப்படி நிரந்தரமாக, இவ்வளவு கூலி என்று திட்டமாகக் கிடைக்கிறதோ, அது போல், கைத்தறித் தொழிலாளிகளுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட, குறைந்தபட்ச கூலி கிடைக்கவேண்டுமென்ற உறுதிப்பாடு இருக்கும் முறையில் கூலி நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். இது விஷயத்தில் சர்க்கார் ஆலோசனை செய்து, குறிப்பாக நம்முடைய தொழில் அமைச்சரவர்கள் ஆலோசனை செய்து, அவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: விசைத் தறி வைத்தால் அவர்களுக்கு அதிக வருமானம் வரும் என்று சொல்கிறார்கள்.

*** SRI A. J. ARUNACHALAM:** தயவு செய்து அது வேண்டாம். வேண்டவே வேண்டாம். விசைத்தறி என்ற பேச்சே வேண்டாம்.

SRI V. V. RAMASWAMI: அதிகமான ஊதியம் கிடைக்குமே! அதை ஏன் வேண்டாமென்று சொல்கிறீர்கள்?

*** SRI A. J. ARUNACHALAM:** விசைத் தறிவைத்திருப்பவருக்கு வேண்டுமானால் ஏதோ மூன்று ரூபாய் அதிகமாகக் கிடைக்கும். ஆனால், ஒருவர் விசைத் தறி வைத்திருப்பதனால் பத்துப் பதினைந்து கைத்தறியாளர்களைப் பலி கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். பத்துப் பதினைந்து கைத்தறியாளர்களைப் பலி கொடுத்தால்தான் ஒரு விசைத் தறி இருக்க முடியும். ஆகவே,

3rd July 1957]

[Sri A. J. Arunachalam]

15 நெசவாளர்களுக்குக் கூலி இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே அவர்கள் விசைத்தறியைப் புகுத்தி அவர்கள் வயிற்றில் அடிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மற்ற ராஜ்யங்களைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. சென்னை ராஜ்யத்தில் கைத் தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் முழு வேலைத் தொழிலரக அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களைவிட சென்னை ராஜ்யத்தில் கைத்தறித் தொழில் நன்றாக நடந்து வருகிறது. கைத்தறி நெசவாளிகள் அதையே ஜீவியத்திற்கான தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு பாடுபட்டு வருகிறார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களில் இந்தத் தொழில் இவ்வளவு நன்றாக நடைபெறவில்லை. ஏனென்றால், அங்கிருக்கும் கைத்தறியாளர்கள் கைத்தறித் தொழில் ஒன்றையே நம்பி இருக்கவேண்டியதில்லை. சில காலம் கைத்தறி வேலை செய்கிறார்கள். சில காலம் விவசாயம் செய்கிறார்கள். சில காலம் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். ஆகவே, மற்ற ராஜ்யத்து நெசவாளர்களையும் இந்த ராஜ்யத்து நெசவாளர்களையும் ஒப்பிடுவது கூடாது. ஏனென்றால் இங்கிருக்கும் நெசவாளிகளுக்கு நெசவுத் தொழிலைத் தவிர வேறு ஒரு தொழிலும் தெரியாது.

SRI V. S. BALASUNDARAM : எல்லோரும் ஏன் இந்த விசைத் தறியை வாங்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது ?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM :** ஒரு விசைத்தறியின் விலை ரூ. 1,200-க்கு மேல் இருக்கும். அவ்வளவு தொகை கொடுத்து வாங்க எல்லோருக்கும் வசதி கிடையாது. ரூபாய் 25 கொடுத்து ஒரு கைத்தறி வாங்குவதற்கு முடியாமல் .மாஸ்டர் வீவர்களிடம் போய் நெசவு செய்கின்றவர்களுக்கு ரூபாய் 1,200 கொடுத்து விசைத் தறி வாங்குவதற்கு எப்படி வசதி இருக்கும் ?

SRI V. V. RAMASWAMI : விலை அதிகம் என்பதினால் விசைத்தறி வேண்டாம் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களா ? அல்லது, ஆட்களுக்கு வேலை போய்விடும் என்பதற்காக வேண்டாமென்று சொல்கிறீர்களா ?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM :** அந்த அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதற்குப் பதில் கூறக்கூடிய முறையில் விலை அதிகத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேனே யொழிய வேறொன்றுமில்லை. கொள்கை அளவிலே கூடாதென்று சொல்கிறேன். விசைத் தறி வந்தால், கைத்தறித் தொழிலாளிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படும், நெசவுத் தொழிலை அழிந்து விடும். இந்தத் தொழில் இந்த நாட்டில் பல ஆயிரம் அண்டுகளாக நடந்துகொண்டு வருகிறது. இதுவரை எத்தனையோ பூசல்கள், கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளை எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு இப்பொழுது உயிர் போகாமல் இந்தத் தொழில் நாட்டில் தலை தாக்கி நிற்கிறது. அப்படிச் சமாளித்து வந்திருக்கும் இத்தொழிலை நசுக்கிவிடுவது யாருடைய நோக்கமாகவும் இருக்கக் கூடாது. இந்த அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கமும் அதுவாக இருக்க முடியாது, இருக்காது என்று நான் சொல்ல முடியும். விசைத் தறியைப் புகுத்துவது என்பதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் ஆதரவு அளிக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, நெசவாளர்கள் பெரும்பாலும் நூல் விலை அதிகம் என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். என்னுடைய பக்கத்தில் பெரிய மில்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நான் சொல்வதைப்பற்றி வருத்தப்படக் கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : இன்னும் எத்தனை நிமிஷம் வேண்டும் ?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM :** இன்னும் பதினைந்து நிமிஷம் போதும்.

[3rd July 1957]

MR. CHAIRMAN : The hon. Member may continue his speech tomorrow. The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 98. Notification issued with G.O. Ms. No. 1173, Public (Services-A), dated 5th April 1957, amending the regulations of the Madras Public Service Commission so as to include within its purview the temporary post of Technical Assistant in the office of the Registrar of Co-operative Societies. [Laid on the table of the House under Article 320 (5) of the Constitution.]

* 99. Notifications issued with G.O. Ms. No. 1611, Food and Agriculture, dated 22nd May 1957, delegating powers under section 18 of the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956, to Collectors, authorizing Collectors to function as competent authority and issuing the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957. [Laid on the table of the House under section 23 (3) of the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956 (Madras Act XLII of 1956).]

* 100. Notification issued with G.O. Ms. No. 1241, Industries, Labour and Co-operation, dated 30th March 1957, regarding amendment to rules framed under the Madras Co-operative Societies Act, 1932 (Madras Act VI of 1932).

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS